

I V A A D A M C O V Á

UNIČOV

PŘEPIS BESEDY KONANÉ

3. LISTOPADU 2018

Iva Adamcová – Uničov 3.11.2018

Patriku, děkujeme za nádherný úvod. Já vás tady v Uničově všechny vítám. Moc jsem se na vás těšila a pustíme se hned do práce.

Dobrý den, Ivo. Vaše přednášky mi dávají obrovský smysl a inspirují mě v mnoha věcech. Ale co mi při nich dost drásá uši je, že k nám hovoříte v druhé osobě, jako by se vás to netýkalo. Například: „Vy, jako lidé, máte fyzické tělo...“ Kdo jste vy? Už nejste člověk? Není to v žádném případě provokativní otázka, jen upřímný zájem, jestli to má nějaký hlubší význam. Děkuji, se srdečným pozdravem Daniela.

To je vynikající otázka. Hodně dobrá. A já jsem za ni velmi vděčná. Ano, vysvětlím. Bude potom samozřejmě ještě navazovat další otázka, která s tím vlastně souvisí, abyste vnímali, co znamená ve skutečnosti v praxi stav 3D a 5D. Já vlastně reprezentuji jako Iva, i když na první pohled vidíte člověka, vaše vlastní vědomí. To znamená vaši skutečnou realitu. A protože Iva už má odpory zmáknuté, už utichly, odezněly. Nic jí nepřekáží, nic nevidí jako špatné, nic jí nevádí, na nic neútočí. Nemá lítosti, nemá nenávisti, neposuzuje, nekritizuje. Zkrátka všechno je v harmonii. Tehdy vlastně 3D stav těla umírá. A když se ze svého těla dívám na kohokoliv z vás, i na děje, kterými procházím, tak vidím pouze svoji vůli Boha. Což je samozřejmě někdy z vašeho pohledu troufalé o sobě tvrdit. Já to o sobě netvrdím jako Iva, ale ve skutečnosti, jako svobodné vědomí. Tak smím mluvit na svá svobodná vědomí v druhých lidských schránkách, za které se samozřejmě do této chvíle považujete. Svým chováním a vyprávěním vám jako učitel vlastně smím ukazovat, jakým způsobem se dostanete do stavu svého původního vědomí, protože si to pamatují.

Každé vědomí, které jednou přejde do stavu 5D, už ví, kudy cesta vede. A nikdy to nezapomíná, i když se pro někoho vrátí kus cesty zpátky. To znamená, že teď, když promlouvám jako vaše vědomí, když tělo Iva usedne sem k vám a mluví, buď u besed, nebo kdysi u přednášek, nebo když sedím na statku, mluvím vlastně ke svému vlastnímu vědomí, tehdy mluvím z této pozice.

Ale jinak v běžném životě, vy, co mě znáte blíž, co jste se se mnou setkali v mém osobním životě, tam se chovám normálně. Tam se chovám jako to tělo Iva, protože by to bylo nepřirozené. Takže žiji ten normální život Ivy, který jsem si samozřejmě objednala. Ve skutečnosti ale člověk 5D vnímá, že všechny poryvy druhých lidských těl jsou přirozené, a to tělo na to má samozřejmě svůj nárok to prožít. Aby si vědomí, které je ukryté pod těmi ději, prohlédlo a vyzkoušelo úplně všechno. Když totiž něco odmítnete, tak si to musíte znovu prožít. Proto pokorou, a to jsou slova člověka Ježíše, pouze pokorou se dostanete do stavu, do kterého je umístěn váš cíl. To znamená nalezení sama sebe. A proto je to samozřejmě přirozené.

Já vám to teď ještě víc ukážu v jednom dotazu, který jsem si teď pro vás přinesla ještě v telefonu. Protože jsem té paní odpovídala včera, mám to vytištěné, ale ona mi ještě dneska napsala doplňující komentář, tak abyste to měli ještě víc vysvětlené.

Milá Ivanko, prosím, mohla bys na některé z přednášek pohovořit obecně o těhotenství? Prostě co tě napadne. O prožívání těhotenství matkou s vědomím 3D a 5D. Je duše přítomná od momentu početí, nebo se do vyvíjejícího se těla inkarnuje už v průběhu těhotenství, atd.? S láskou Kristýna.

Já jsem Kristýnce odpověděla, že jí odpovím na besedě dnes v Uničově, načež mi dnes ještě poslala takový doplňující komentář, který byste měli slyšet, protože této ženě jsem už několikrát odpovídala na různých besedách. Abyste viděli, jak ty odpovědi změnily její život. A potom se pustím do odpovědi na tu její otázkou.

Milovaná Ivanko, díky. Já jsem ta, které jsi odpovídala na jaře na dvou přednáškách po sobě. K těm opakujícím se samovolným potratům - ten nekonečný dopis. V té druhé přednášce, byla poslední věta to, na co jsem čekala a co mě totálně posunulo a pomohlo mi. Až pak mi to došlo. Úplně přijmout, že v tomto životě už žádné dítě prostě nebude. Třeba někdy příště. A že ten duch, na kterého čekám, nemusí přijít přes společné dítě s mým současným opravdovým mužem a skrze mě. Začali jsme teda být oba spokojení s tím, co je, a přestali jsme chtít víc. Tedy to dítě. A přišlo to. Naprosto nečekaně a neplánovaně. Přivezli jsme si Adélku z dovolené v Egyptě. Mně bylo už tam a po návratu pořád špatně. Absolvovala jsem vyšetření na salmonelu, parazity, atd. A ono se z toho vyklubalo těhotenství. Takže jsem si jistý druh „parazita“ přivezla. Přikládám fotku v příloze. Prožívám to těhotenství úplně jinak než předchozí dvě (před deseti a osmi lety). S lehkostí, odevzdáním, nelpěním. A bez pocitu napojení na dítě, jako bych ani těhotná nebyla. Anebo jako by ve mně zatím rostla jen fyzická schránka. Tehdy jsem znala pohlaví a že to dobře dopadne, teď nic. Že by mě bílomágovská citlivost opustila? Díky za vše, Ivanko. S láskou Kristýna

Tak a jsme u toho. Teď budete možná trošku v šoku, protože já vám sice od začátku vysvětluji, že každý z vás je veškeré vědomí planety. I tehdy, dokud jste ve 3D, to tak je, jen to vědomí nemáte pospojované. Ale člověk 5D, který má toto vědomí pospojované, vlastně žije zvláštní stav, kdy vlastně sám sobě porodí sebe. Složitá věta, že jo? Zkuste si představit, že jste žena. A teď i muži, ano, a je na vás porodit další hmotné tělo. Ale jestliže jste se teď dozvěděli, a už jsem o tom mluvila, že ano, vy jste moje vlastní vědomí, jen rozdělené jednotlivými schránkami. Je oddělené jednotlivými hmotnými schránkami, které na sebe útočí. Takže to vědomí je rozsekané na veliké množství jednotlivých lidských jakoby jedinců v oddělenosti. A ta těla mají své navolené odpory. Tehdy vlastně tato žena, když bude těhotná, tak bude to těhotenství samozřejmě prožívat v různých odporech. Nejen to, že to dítě nechce anebo o ně naopak strašně usiluje. Nebo potom samozřejmě prožívá ve svém osobním životě během toho těhotenství velice různé druhy odporů, které se pak samozřejmě projeví na tom malém lidském těle, které se zrovna rodí. Ale člověk 5D to tak nemá. Ale hlavně ví, že v osudu má přisun další hmotné složky a v ní ukryté své vlastní vědomí. Vy totiž... Víte, co je to měňavka? To je malý organizmus, který se vlastně jakoby přelévá. Ta voda, že jo, taková

tekutina, nebo rosol, želé. Ano, přesně takhle vypadá planeta, neboli Vy jako celek. Vlastně v celém tom bodu té časoprostorovosti se vždycky někdo rodí a někdo umírá. Že se posunujeme... ale pozor, rodí se náš budoucí osud. Jestliže čekám na své vědomí v jiném těle, které porodím, a ono má samozřejmě i vlastnosti v DNA mé a mého partnera, pak je samozřejmé, že mě mé vlastní dítě bude vyučovat. A já jsem si zvolila toto vyučování.

Anebo naopak, třeba nemohu mít dítě a jsem ochotná, a nikdo mi to nevymluví, si ho i adoptovat. A tehdy samozřejmě ani nevím, jaké vlastnosti má DNA mého budoucího dítěte – potomka, kterého si sám jako přivlastním. A i tehdy je to dobře, protože v tom osudu to tak běží. Samozřejmě, že i to vědomí, které se buď „těší“, nebo naopak odmítá, ví, že je to těžké. Tak záleží na tom, kdy se jako Vědomí a duše přicucne k těhotné ženě. Některé děti bývají od prvního okamžiku u té maminky, protože se těší na to, co s ní budou prožívat. I tam je to Vědomí celistvé. To znamená, že ví, co se bude nebo nebude na té Zemi dít. Nebo naopak ví, že určitý úsek toho života je velmi obtížný a moc se těm dětem na ten svět nechce. Ale na tom nezáleží. To už máte vlastně ve svém životě nastaveno, jak to budeme prožívat. Takže vidíte, že skutečně rodíte sami sebe. Ať to dítě nechcete, nebo naopak chcete, vždycky je to tak nastavené. Takže je zbytečné něco odmítat. Jestliže jsem teď otěhotněla, i když jsem to tisíckrát nechtěla, přijmu to. V pokoře se samozřejmě všechno lépe vyřeší, ale tyto informace k vám směřjí proudit až toto poslední desetiletí, protože třeba bílá magie ta neustále někomu pomáhá. Donekonečna... a je to veliké úsilí. A protože je bílá magie stav odporu, je to stav hmoty, takže tady pomáhá pouze hmota hmotě. A pouze na ten jeden konkrétní případ. Duch, to znamená člověk, kterému zemřely odpory, a stává se Duchem, ví, jakým způsobem se dostanete do stavu pokory a Boha. To znamená – jenom pokorou. To už tady před dvěma tisíci lety řekl Ježíš. Ale dlouho tomu nikdo nerozuměl. Tehdy tedy Duch vysvětluje sám sobě v uzavření v celách jednotlivých lidských těl, jakým způsobem k tomu dochází. Jedině tak, protože vy každý sám za sebe, jako lidská hmotná složka s odpory, to potřebujete dokázat sami. Ale tehdy je to pomoc trvalá. Jestliže víte, že na každé úrovni, na první až páté čakře, se dostaví vaše pokora- to, co jste si nastavili i to, co jste odmítali. A konečně to přijmete, tehdy se skutečně všechno vyřeší.

Ale ten člověk si umí v každé úrovni poradit a už se neblokuje a z hmotného světa není co opravovat. Nemusíte už trpět. A to je právě to, proč to tady je. Bílí mágové jsou v této fázi jako rozjetý tank, jak to nedávno jedna paní hezky klasifikovala na Facebooku. Ano, jsou jako rozjetý tank, ale každého bílého mága, všichni jste si tím prošli, to unaví. Donekonečna pomáhání, kdy pomůžete jen na chvíli, a pak ten člověk zase pláče nad jiným rozlitym mlékem v jiné úrovni a je to nekonečný běh. Včetně nemocí, se kterými vlastně hmotná složka bojuje. Napřed potřebujete přijmout všechno tak, jak to je, i tu nemoc. A tehdy se vše vyřeší.

Milá Ivanko, předem děkuji za reakci na můj příběh a cokoliv tě k němu napadne. Nejvíce mě nyní zajímá, jestli mohu nějak zapracovat na své uzavřenosti, neshledlosti až úzkosti z lidí. Po rozvodu rodičů v šesti letech jsem měla složité dětství s otčímek alkoholikem a násilníkem. Zažila jsem si hodně strachu o život, hlavně o maminku. Nyní je mi 42 let a stále

mám problémy v komunikaci s lidmi. Jsem samotářská, uzavřená, ráda si vše dělám sama v klidu. Nestýkám se moc s přáteli. Nyní jsem se vrátila do zaměstnání s kolektivem ve školce a musím komunikovat s kolegyní ve třídě a s rodiči dětí. Vystupovat a mluvit před skupinou lidí, což mě už ve více zaměstnáních provázelo, ale stále mi to dělá obtíže a musím se často přemáhat. Také se mi stává, že nechci, aby mě lidé viděli např. na ulici, nebo na nějaké kulturní akci, hlavně když jdu sama. Nechce se mi ani rozhlížet, abych někoho známého neviděla, mám někdy problém pozdravit, případně začít konverzovat. Neprohližím si lidi, jak to mnozí dělají, nedívám se jim při letném setkání do očí, nejraději bych někdy byla neviditelná. Uvolním se více jinde ve městě, kde mě nikdo nezná. Nevím, proč to tak je. Jako bych měla dvě tváře, protože na druhou stranu jsem někdy úplně jiná. Velmi společenská, komunikativní, když už se v nějaké skupině lidí rozkoukám. Také jsem pohledná, přitahuji pozornost a někdy mi to nevadí. Jinak jsem rozvedená se dvěma dětmi a měla jsem dosud velmi pestrý život plný zkušeností a změn. Měla jsem více vztahů s muži i ženami, hodně jsem cestovala, stěhovala se, i v zahraničí a měnila různé profese a zaměstnání. Vše mi tak nějak šlo, ale nikde jsem nezakotvila na delší dobu. Dříve jsem si s tím dělala starosti, že u nikoho a ničeho nevydržím, že jsem komplikovaná. Všude byli lidi, kteří mě i bez zjevného důvodu neměli rádi a stavěli se proti mně. Vím, že jsem jim často byla zrcadlem a že jsem jen zprostředkovávala nepříjemné situace, které, teď už vím, že byly naplánovány. Už jsem to pak poznala, protože jsem věděla, že to nedělám já. Jen jsem si s tím nevěděla rady a byla často zoufalá, proč se takhle chovám, že to nejsem já. Teď, co tě půl roku intenzivně poslouchám, jsi mi odpověděla na vše. Úplně jsem se zklidnila a už rozumím a přijímám. Hodně to funguje. Cesta se sama otevírá, zkouším se jen účastnit bez odporů. Bílomákovské období jsem opustila asi před rokem. Byla jsem patnáct let zasvěcená do reiki, ale nepoužívala. Před dvěma lety jsem si udělala mistrovský titul, abych tyto energie mohla co nejvíce používat při masážích, které jsem začala provozovat. Po půl roce jsem masérnu zavřela. Klienti byli spokojení, ale pomalu odpadávali a já jako bych o energie přišla, přestala jsem je cítit. Samotné mi došlo, že takto léčit a pomáhat není nějak v pořádku. Můj osobní život se totiž taky v tu dobu čím dál více komplikoval a vyvstávaly problémy. Nevydělávala jsem a vše dřelo, a tak mi bylo jasné, že tudy cesta nevede. Teď díky tobě vím proč. Chvilí jsem nevěděla co dál, a pak přišla příležitost a vrátila jsem se po letech k profesi učitelky a budu mít od září na starost celou třídu dvouletých dětí. Nevím, co mě čeká, ale spoléhám na vnitřní vedení. Vědět, že vše je dané, je velká úleva. Je mi tak dobře, když se mi daří proplouvat a věci se dějí v pravou chvíli a zůstávám užaslá, jak tělo koná, když tvoří Bůh. Děkuji ti za vedení a informace, které mi změnily život. Martina

Ano. Budete mít přes sebou někdy velice složité a komplikované situace, které nesmíte nitrem odmítnout. Říkám nesmíte, ale vy víte, jak to běží. Tělo nepřeválcujete. Ale protože se celá planeta vyvíjí a naše společné Vědomí se osvobozuje úplně samo, takže dnes budete mít velice dobrou pozici. Jestliže jste skutečně v rozhodnutí vrátili dary, které se týkaly předposlední třídy, která tady je, to znamená bílé magie, tehdy skutečně vám všechno půjde na ruku. A jestliže zachováte i v dramatických chvílích klid, přijde vám pomocná ruka. Přijde pomoc, na kterou jste čekali a budete užaslí, jak se všechno děje samo. Tehdy to totiž dělá vaše vlastní Božství, tedy Duch, který se na to spoléhá. Je to opravdu úžasná věc tohle prožít. Že nemusíte jet jako ten rozjetý tank, nemusíte všechno hrnout před sebou a mít utkvělou představu své vlastní vize. Podrobte se. Vy jste totiž v tomto mágovské období odhrnovali ty, kteří vám byli nepohodlní a prosazovali to, co jste chtěli. Jenže pozor, vy jste i Vědomí těch druhých lidských schránek. Takže proto se vám to tenkrát nedařilo a proto bylo všechno komplikované. Proto vás vlastně vedu k nestrannosti. Je to strašně důležité. Teprve nestranný člověk je pokorný. Neprosazujte někoho nebo něco k čemu máte bližší vztah. Buďte skutečně trvale nestranní a tehdy zažijete ten běh v lehkosti.

Milá Ivanko, přidávám prosbu na besedu v Bystřici pod Hostýnem.

To už jsme nějak prošvihli, že jo?

Pokračování dotazu: Pokud to půjde a jestli to ještě máte, tak prosím o znovupřečtení celého dopisu od pana Jaroslava, který navodil atmosféru v Pardubicích.

Bohužel, já, když přečtu nějaký dotaz, tak to po skončení besedy všechno roztrhám a vyhodím, protože to bylo přečtené a už se k tomu nevracím. Ale je to natočené, takže si to můžete kdykoliv poslechnout znovu. Ten dopis byl opravdu perfektní.

Milá Ivanko, na tvé přednášky chodím od samého počátku a pokud někam nemohu dojet, tak se těším na zaslání přednášky od Dana, za což jsem moc vděčná a děkuji. Jen jednoduchá otázka: To tvoje „jenom žijte“ je myšleno tak, že vše, co přichází, máme brát tak, jak to je a v každé situaci jako žít? Aha, vlastně jsem si odpověděla. Přesto prosím, můžeš to ještě blíže upřesnit? Moc děkuji, že jsi. Soňa

Ano, Soňa. Vy když vnitřně přijmete děje, které přicházejí, tak ony se samy vyřeší, protože vlastně neblokujete své vlastní Vědomí v druhé hmotné složce. Vlastně i situaci jste si zvolili. Vy jste si vybrali celý, hotový osud. To znamená děj situací, ve kterých se budete pohybovat. Ať je to ekonomická, politická, finanční, rodinná situace. Všechno, co se odehrává. Stačí opravdu zachovat klid a reagovat nestranně. Mezi třeba... já nevím... v rodině se vám bude pohybovat třeba deset lidí v nějaké situaci. Takže jít tou cestou toho nejmenšího odporu. Rozhodně se na nikoho nezlobit, nikoho nekritizovat, rozumět mu, protože za tím vašim Vědomím v těch lidských složkách tehdy běsní jenom hmotná složka, která to má za úkol podle posledního odporu v tom těle. Takže vidíte, jak je to velice složité, ale za vás to můžete ovlivnit jediné tím, že vy v tom těle

žijete. A vy už víte, jak to funguje, když už posloucháte. A tehdy se to nekomplikuje. Může se stát, že se třeba situace nějakým způsobem vyřeší, ale protože ještě zúčastnění jedinci přece jenom někteří měli ještě přece jenom nějaké křeče, tak se třeba po nějakém čase v té rodině něco znovu zopakuje, ale už v lehčím módu. A pak třeba ještě jednou za nějaký čas, ale pak už si to lehne. A všechno je vyřešeno, všechno jste se naučili. Takže skutečně žijte. Nekritizujte, neodporujte. Skutečně, snažte se. Samozřejmě víte, že máte nastavený děj v těle, to znamená, že jestliže někde máte ještě prožít ten tlak toho těla, nevyčítejte si to. To je taky přijetí sama sebe. Vy koukáte na druhá hmotná těla a považujete je vlastně za někoho cizího, ale vám nepatří ani vlastní tělo s vaším jménem. To je taky cizák, pozor, jo. Tohle, když si uvědomíte, lehce vzlouznete do nestrannosti. Ano, jste Vědomí všech. A to má za úkol se spojit, ne se rozdělit.

Ahoj, Ivanko, mohla bys mi přiblížit, jak mám chápat svobodu či volnost v partnerském vztahu? Moc děkuji za odpověď, Saša.

Hi, hi. Tak, jestliže chceš svobodu, budu svobodu dávat. Jestliže nechceš být vlastněna druhým tělem, to znamená, opravdu aby někdo vedle vás rozhodoval o tom, kam půjdete na kafe a s kým nepůjdete na kafe, na koho se usmějete, na koho ne, tak to nebude dělat ani druhému. Vidíte, zase jsme u nestrannosti. Takže svoboda vlastně ve vztahu není jako, že vy si budete dělat, co chcete a budete chodit za druhými mužskými, když jste žena. Anebo stejně tak váš partner. To není tak myšleno. Naopak – ten, kdo tu svobodu má, tak to nikdy neudělá. A to se týká všeho samozřejmě. Ve všech těch vlastně směrech co se týkají vlastně toho vašeho života, protože láska je stav bez útoku vašeho hmotného těla pomocí zbraní, které si říkají negativní emoce. Někdy je to velmi složité, než se k tomu dopracujete. Například hodně lidí má problémy i třeba v sexualitě. Jeden partner to hodně vyžaduje, druhý to zase nechce tak hodně, že jo. Teď jak se sejdete v tom zlatém středu. Ale láska je, že třeba ten váš partner, když vidí, že z toho nemáte radost, tak on aby... že vás miluje, tak on se skutečně uskromní. Tehdy pocítíte, protože Duch je spojený, to jsou spojené nádoby, pocítíte vlastně něco podobného jako výčitku. Sice výčitku už byste neměli mít jakoby, ale budete vidět, jak on se snaží, jak vás skutečně miluje a nenutí vás. Takže najednou to vaše tělo se přiblíží a rádo mu to poskytne. Takhle to pracuje. Duch sám sebe podporuje, to si pamatujte. Ale jestliže budete útočit a budete neustále ve pří, tak se nikdy nedostanete k tomu společnému Vědomí. A to je strašně důležité, abyste pochopili. Ano, udělat pro toho partnera... dobře. 3D člověk, který ještě odpory má, ten to dělá tak, že to sice pro toho partnera udělá, ale vevnitř si bublá. Takové – no, no, já jsem to udělala a von nic. To není přijetí. To sice ta hmotná složka, ta to sice udělá, ale vevnitř to neudělá. Duch to nepocítí. Takže se musí dál projevovat ten boj, který je tam vedený a toho se nikdy nezbavíte.

Naše milá Ivanko, chci se zeptat, zda ještě někdo na naší planetě vyučuje to co ty a pokud ne, proč byla vybrána Česká a Slovenská republika. Díky, Bibi.

Bibi, já neznám nikoho. Vím ale, že planeta pracuje jako celek, takže všechny složky, které jsou tady nastavené, vlastně pracují. Kdyby třeba... teď nechci jmenovat, mám pro to důvody... nějaký třeba vysoký bílý mág, on neví, že pracuje pro mě jako pro Vědomí. Všechny složky hmoty tady pracují pro Vědomí. To znamená, že všechny se v této době pohybují směrem do pokory, i když sama hmota jejich těl jim to nedovolí. Vezměte si, vy jste taky vlastně přišli z fáze bílé magie. Já jsem pro vás přišla, pro mě jste všichni posvátní a je jedno, v jaké jste úrovni. Jsme jeden jediný Duch. A kdybych porovnávala složku, která pro mě už jako pro Vědomí Ducha vlastně neexistuje, tak bych nebyla na úrovni učitele, který má důvod vás vyučovat. Nerozuměla bych tomu. Takže vidíte, že je všechno správně nastavené. Proto já nemám právo po tom ani pátrat. Ale je tu velice mnoho lidí, kteří jsou velmi blízko. Jako je Eckhart Tolle, Moji... Nevím, jestli to správně vyslovuji, správně asi Muji, že jo, Modži, Modži. :) Nevím, zkrátka jsou tady určitě nějací dobří jazykovědci, hi, hi, lingvisti lepší než já. Takže ano, jsou dobří, ale vysvětlují to samozřejmě jiným způsobem. Já vás vedu k praxi, která je velice důležitá a to je mým úkolem. A není mým úkolem vlastně rozdělovat nás jako učitele na nějaké sorty nebo pozice. Jinak co se týká Čech a Slovenska, což je naše domovina, že jo, samozřejmě tyto dvě oblasti – já je nikdy nerozdělovala a nikdy je rozdělovat nebudu. Zkrátka pro mě jsou stále spojené, protože k sobě opravdu patříme. Také je to proto, protože planeta má v této oblasti své srdce. A to je velmi důležité. A bylo to nastaveno ve vývoji planety. A to ale zase pro vás neznamena nic výjimečného. Já vám vysvětluji, že ať budete, já nevím, z Patagonie, nebo ať budete z Argentiny, ať budete z Ruska, odkudkoliv. Tak vždycky budete stejným Duchem. Vaše hmotná složka se narodí tam, a samozřejmě s vaší duší, která nemá zkušenosti, protože v té době potřebujete nabrat zrovna jako pokračování zkušenosti v této oblasti planety. Ale vždycky jste součástí celku. To znamená, že nezáleží na tom, kde žijete. Zapomeňte na výjimečnost i našeho národa. To byste ještě nežili Jednotu. Takže já odpovím takhle jakoby vyhýbavě, ale není to vyhýbavá odpověď, jen si z toho samozřejmě vyberte to, co potřebujete. Všichni jsme stejně hodnotní, neboť naší vlastně skutečnou realitou je Duch. Není to hmotná složka. Je podstatná pro vaše vyučování, ale ve skutečnosti vás stejně toto vyučování dovede zase k Duchu.

Drahá Ivanko, říkala jste, že by měl člověk žít spokojeně s tím, co má. Žiji v manželství, máme děti, ale láska k partnerovi již za ta léta vyprchala, i když si ho vlastně nesmírně vážím. Co když mi do života přijde někdo další, koho miluji?

Pozor, to je hypotéza, tady vykukujete, že třeba někdy, jo. To nedělejte.

Jak je to pak s milováním, když partnera již nemiluji a podlehnu pokušení toho dalšího milého?

Směje se.

Jednou jste říkala, že bychom se měli milovat jen s tím, koho milujeme. Děkuji L.

Tak. Ten kdo dlouho poslouchá, ten už bude vědět, co odpovím. Láska ve 3D není stav zamilovanosti. Tohle je zapotřebí si uvědomit. A tento stav zamilovanosti je vstup do učení. A pozor. To je hodně v tomto případě nebezpečné, je vidět že to té ženě chybí. A když vám něco chybí, tak po tom toužíte a většinou to dostanete, abyste se poučili. Ve skutečnosti, jestliže si svého muže vážím, vím, že je hodný, že má hodně kvalit, mám s ním děti, které taky nechci ranit, proč bych měla uvažovat o tom, co když se někdy zamiluji. Pozor, to už je skutečně na pováženou, protože tady je vidět, že je nerovnováha. Té ženě chybí tento pocit zamilovanosti. Ve skutečnosti ale žije lásku, když si svého muže váží. Ano, vy si zvyknete. Když s někým budete hodně dlouho, tak si na něj zvyknete a přijde vám úplně normální, že se váš muž chová hezky morálně. Pak může přijít někdo, do koho se zamilujete a ten člověk vám dá pěkně na frak, protože bude absolutně nemorální. Abyste si znovu zažili ten vztah k svému muži. Zase se tím samozřejmě prozkouší i jeho další morální kvality, jestli vám dovede odpustit, nebo ne, ale je to samozřejmě i komplikace. Ale pokud má být, tak se stane. Jestliže si svého muže velmi vážím, tak nemusím být zamilovaná, ale miluji ho, když neútočím na náš stav, který se mi zdá nudný. A tehdy se s ním přece mohu milovat, to není nic proti ničemu. Nepotřebuji tu zamilovanost, která tam tomu dává jakoby šťávu. Ale pokud vám to nevyhovuje, možná potřebujete zažít nějakou tu komplikaci... tak uvidíte sami.

Naše milá Ivanečko, můj manžel pije a pije denně. Máme spolu dvě děti, syna deset a dceru pět let. Bydlíme v rodinném domku, který jsme pracně šest let opravovali. Když jsem si ho před jedenácti lety vzala, můj peněžní dar od mých rodičů byl ve výši 200 000. Prohrál to v hazardu.

Tě péro.

Odpustila jsem mu.

Výborně.

Vždy chodil do hospody, vše jsem mu tolerovala. Vždy jsem chtěla mít hezkou rodinu a milujícího manžela, ale poslední rok se jeho pití alkoholu stupňuje, takže je na mě nevrlý, nedává mi peníze ani na domácnost, ani na děti. Je velmi silný kuřák, uráží mě a ponižuje, a když je hodně napitý, nemohu s ním být s dětmi v obýváku, protože je vzteklý a kolem vše lítá. Teď už pije jen doma, do hospody přestal chodit, ať ho lidé nevidí, neboť je řidič z povolání. Plakala jsem, prosila, nadávala, ale nic nepomáhá. Dělá si co chce. Na noc někdy odjíždí taxíkem a já nevím kam. Asi jede opět hrát. Jinak vypadá ve strážlivém stavu jako nevinátko. Někdy jsem zoufalá, co mám dělat, ale kvůli dětem neodejdu, ani s nimi nemám kam jít. Jeho otec také pil. Pokud ho odsoudil, tak asi pije. Ale co já? Celý život v manželství problém s penězi a s alkoholem. Co si mám uvědomit? Když to vše snáším, je to pokora k životu? Ano, vím, vše jsem si vybrala. Jak to změnit? Vždyť i jemu alkohol fyzicky ubližuje. Prosím, jestli můžeš, tak si sáhni a porad' mi, jak dál. A děkuji, že tě mám, jinak bych to nedávala. Peťulka.

Pefulko, tvoje skutečná láska je stanovená tehdy, když miluješ jeho vědomí. Ale pozor, jeho vědomí je ve vězení jeho těla. Jeho tělo mu ubližuje. Já vím, že to asi bude dramatické, co ti řeknu, ale je zapotřebí, abys ho vyděsila, abys skutečně sebrala odvalu mu říct, že odcházíš. Třeba tehdy dostane sílu pro to... ale pozor! Musí si to rozhodnout, protože pokud to řekneš, budeš to muset splnit. Hodně lidí předpokládá, že to neuděláš, ale už jenom kvůli dětem. Může se totiž stát, že i jeho syn ho odsoudí. Nebo jeho dcera ho odsoudí. A tady už není účastno jen tvoje Vědomí a jeho Vědomí - vašich společných těl, ale i ty děti. A pozor, i další členové rodiny. Nejde tímto způsobem žít. Ale hlavně, on se musí poučit. Z každého života si neseme veliké poučení. Takže pouvažuj, rozhodni se sama. To není moje doporučení jako, že Iva by řekla – koukejte se rozvést – tak to není. Vy ale potřebujete zjistit skutečný stav. Já jsem taky kdysi mému muži pomohla tím, že potom konečně došlo k rozvodu. Protože já jsem byla první, kdo mu umožnil prožít skutečný dopad věcí, které dělal. A on mě má dnes velmi rád a to já jeho taky. Jsme velmi dobří přátelé, rodina funguje dál. Učeníčko je mučeníčko. Jemu by samozřejmě pomohlo, kdyby pochopil svého otce, ale v tomto stavu asi, který on tam vlastně vyvádí, zuří a běsní a vyhazuje vás a uráží, to už jsou věci, které budou drtit i vaše děti. Jedno z dětí může prožít odsudek otce kvůli lítosti nad matkou, druhé dítě vztahovku. Tam jsou budoucí věci, které se vlastně zasévají a je čas je řešit. Není v tom jen on a vy, ale je tam ještě mnoho dalších lidí, takže nad tím pouvažujte. Možná, že když s ním zatřeseš (budu tykat), tak že začne mít skutečně strach o to, co se mu děje. Navíc se může stát, jestliže je řidič z povolání, že se mu stane nějaká velice nepříjemná věc. Může nabourat, může se obrovským způsobem zadlužit. On vlastně trpí, proto chodí hrát. On si myslí, že tam někde něco vyhraje a splatí všechny věci, které tam kdy neměl. Ale tím se samozřejmě ta věc prohlubuje. On skutečně nevyhraje. Takže se každým dnem jeho stav zhoršuje. Je čas zasáhnout. A ty si potřebuješ tohle uvědomit, ale to už je jen na tobě, jestli tu odvalu v tom osudu mít budeš, anebo v tom budeš pokračovat. Toto je sice do určité míry pokora, dokázala jsi mu odpustit, že prohrál 200 000 od tvých rodičů, které velice těžce našetřili, ale ty mu to umožňuješ dál. Takže mu nastav pravidla a dej mu ještě šanci, ale pokud ta pravidla nedodrží, řekni mu v klidu to, co plánuješ. A dej mu čas. A pak se jen rozhodni.

Dobrý den, Ivanko. Bývalý manžel přestal platit výživné na syna. Zatím neplatí tři měsíce. Vždy při předávání syna se ho ptám, kdy zaplatí a on jako přes kopírák tvrdí, že příští týden. Za dobu osmi let, co ho znám, nikdy nedodržel to, co řekl, nebo slíbil. Má dluhy, ale peníze rozhazuje. To pro mě znamená jediné východisko – dát na něj exekuci. Exekuci na plat, konat fyzicky. Jaký máš na to názor? Děkuji, Marťa.

Ano a hned. Bez negativní emoce. Jeho tělo se neumí chovat k penězům, tak mu k tomu dopomoz, prosím tě, jo. Soucit, nestrannost, ano, on je tvé Vědomí, takže když tvé Vědomí neumí tohle konat, musíš mu to přiblížit. Výborně, ano. Kdyby pak vyčítal a vyhrožoval a dělal věci, řekni mu – podívej se, já jsem tě žádala v domnění, že zareaguješ dobře. A když jsi neslyšel, budu to muset udělat. Možná bych mu to ještě jednou zkusila říct, že to uděláš, aby s tím počítal. A když ne, tak ale opravdu půjdeš a

uděláš to. A pak budeš samozřejmě pravidelně dostávat své dávky na vaše společné dítě, nebo děti. To je správné.

Ahoj Ivanko, kladu si otázku, co by udělala Ivanka. Víím, že vše je jak má být, ale osud je nastaven. Rozhoduji se, zda si nechat dát nitroděložní tělísko, nebo ne. Vzhledem k tomu, že je vše nastaveno a pokud dítě v osudu nemám, neotěhotním, a pokud mám, jakože ze své vůle, ač žádnou nemám, si tělísko dám a stejně těhotná budu.

Jo. Znáím takové lidi, kteří otěhotněli i s tělískem. Jo.

Chápu to správně? Je mi 34 let, mám šestiletého syna jsem dva roky rozvedená a protože mám necelé dva roky přítele, došlo na toto téma. Vnitřně nevím a nejsem přesvědčená, zda chci ještě další dítě. Samozřejmě, že pokud se stane to, nebo ono, nic se neděje. Moc ti děkuji za odpověď a děkuji za to, že tě mám v osudu. Martina

Ano, Martino, ale došli jsme vlastně k tomu, že se můžeš jenom rozhodnout. Hi, hi. Ano, věřte mi. Jestliže máte v osudu to dítě mít, tak přijde, i kdybyste tisíckrát nechtěli. Já mám kamarádku, která otěhotněla a těhotenství obrovsky nechtěla. Představte si, šla na přerušení a lékař přehlédl ještě jedno dítě. Takže ho měla. To zkrátka nevymyslíte.

Ivanko naše milá, chci se zeptat, jaký máš názor na urinoterapii. To je léčení vlastní urinou, neboli vlastní močí. Myslím si, že i v bibli je o urinoterapii zmínka, někdo ji i pije a moje zkušenost je, že hodně pomáhá na kůži – odřeninny, rány atd. Děkuji za tvůj názor, Kiki.

Ano, to se týká pouze chemie těla, to není žádná bílá magie, protože tělo vylučuje strašně hodně třeba vitamínů, různých hormonů, které jsou v nadbytku. A dřív se stávalo, že třeba, dejme tomu, si někdo poranil nohu, a tak mu ji třeba druhý počůral. Aby se to vydezinfikovalo, že jo, vyčistilo. Ano, má to své účinky. Když máte tu odvahu to pít, tak jako si dejte štamprle. Já v tom nevidím nic špatného. Pozor, ale zase – netlačte svým Vědomím, silou, že něco má být tak anebo nemá. Jo, takové to – to bych si přál... Bacha, na tohle si dejte pozor. Buď to pomůže, nebo to nepomůže. Hodte to za hlavu. Tehdy to tělo má největší prostor udělat si skutečně to, co potřebujete. Protože to, co odmítáte mít, to mít musíte, to už víte.

Ivanko, dobrý den. Chci se zeptat, jaký máš názor na toto: několikrát jsem četla příběhy lidí, kteří o vlásek unikli smrti. Radovali se a za čtrnáct dní nebo měsíc stejně zemřeli. Například: měli letět v letadle, nenastoupili, letadlo spadlo. Radovali se, že se zachránili a za tři týdny je přejelo auto. Co si mají uvědomit? Lidé, kteří vždy o vlásek uniknou smrti, dostanou druhou šanci. Ivanka se směje. Děkuji.

Víte co? Země se vyvíjí. Když se toto dělo v minulosti a nebyla tu ještě blízko pokora, tak ta osmá třída, kterou já považuji za bílou magii, ona má trošku jiné podmínky, a

tam se samozřejmě dívalo na tyto věci. Se mnou by to dneska nehnulo. Já samozřejmě vím, že pokud mám zemřít za čtrnáct dní, tak zkrátka zemřu. Ale navíc se tam ještě předpokládá, že je nějaký dopad. Ne, osud je hotový. To znamená, že jestliže někdo unikl někde, dejme tomu pádu letadla, a za čtrnáct dní zemřel, tak to tak mělo být. Nehleďte v tom zákonitosti. To byste se ještě pohybovali v těch hypotézách té bílé magie. Takhle to nefunguje. To znamená, jestli jsem měla přežít, aha, tak ještě jo a hurá, mám tu ještě čtrnáct dní, a pak si odejdu. Hi, hi.

Ivanko, až projdeme všechny dimenze, až vše pochopíme, co bude potom? Děkuji, Kája.

Kájo, náš Vesmír, tak jak vy ho vidíte, je pouze jedna buňka. My se ale vlastně pohybuje i v obrovském Vesmíru a to je také tělo. Takže tento vesmírný proces přesně funguje tak, jako jsem vám vysvětlovala proces v těle. Proto vlastně Božství, které vždycky přes někoho funguje a tady nechává informace, vám vždycky v Bibli přináší odkaz. A na každé planetě je kniha knih, která to dělá, aby Božství na sebe nikdy nezapomnělo. A vzpomeňte si, tam je napsáno, že podle obrazu svého vás jsem stvořil. Ano, jestliže mi teda tady na ruce zemře jedna buňka, dejme tomu při toaletě tady zemře, tak její Vědomí neumírá, to je nesmrtelné a zůstává. A toto Vědomí odchází do aurického těla. Jestliže odejde do aurického těla, odumírá pouze hmotná složka. Jestliže se zborší tento Vesmír po čtyřech miliardách let, tak se stává to samé. Celý děj, který si tady poživeme, zůstává a vy se povýšíte, protože to vědomí, které zůstává v aurickém těle té buňky, čeká na další inkarnaci. To v našem případě znamená, čeká toto naše Vědomí tohoto našeho Vesmíru, které bude povýšené do vyšší složky vesmírného těla. A toto je nekonečný proces. Takže jste skutečně nesmrtelní. Já vím, jde strašně špatně vysvětlit člověku, protože ještě máme pořád ten mozek lineární. Vy vidíte, že někde musí být začátek a někde konec. Tak to není. Neexistuje začátek, neexistuje konec, což je člověku strašně špatně vysvětlitelné. To pochopíte až ve vyšších dimenzích. Na to máte straaašně hodně času. Hi, hi.

Krásný den, Ivanko.

Doktorka Foučková na svých přednáškách říká, že se má narodit avatarka a má vyučovat o Ježíši. Je to pravda? Je to vaše nástupkyně?

Hi, hi. Víte, čas nikdo nikdy neurčí, kdo, kdy, kde. Ani já vám nemůžu říct, kdy nebudou peníze. To je taková sranda. Hodně se mě lidi ptají – hele, já mám spoření... Hi, hi. To je sranda. Prosím vás, to vám nikdy nemůžu říct, já vám to říkám obecně a je to samozřejmě využito i pro to, abyste si tam ty svoje odpory uhráli a nebo neuhráli. Takže, tak to není. Ale děj je ten, že ve 3D jsou tady nástroje, a ta hmota je dobrý učitel pro to, abyste se na tom vyučili. Takže vám hraje různé situace, kdy jste úplně bez peněz, nebo naopak máte obrovské peníze a neumíte si jich vážít, nebo je vyhazujete hrstmi, dáváte je na odiv. Tam jsou různé varianty při vývoji člověka 3D. Pak se o ně samozřejmě taháte s rodinou, nebo s cizími lidmi. Někdo krade, někdo podvádí, někdo tuneluje. Tady jsou různé varianty a vždycky ten člověk, protože je celé vědomí planety, to dělá sám sobě. Takže třeba ti, kteří v tomto životě něco vytunelovali, třeba se

podepsali na hodně lidech, přiživili se na jejich utrpení. Zkuste si třeba vzpomenout – nedávno se tady projednávalo, ještě asi projednává, kdy nějaká firma připravila o celoživotní úspory veliké množství lidí, kteří si postavili domečky, nebo si přes nějakou tu společnost chtěli postavit domečky. Tak tito lidé zdánlivě nevinní dnes sbírají své minulé činy. A ten, kdo jim to dneska činí, to bude dělat příště. Takže mějte na paměti, že cokoli druhému činíš, sám sobě činíš. A dožene vás to každého. Neboť vy jste jediný Bůh celý a kompletní. Takže v tomto případě je Jednota skutečně vždycky tím řešením. Když pochopíte Jednotu, tak už víte, co teda rozhodně nikdy neuděláte.

Benjamin Creme, který již zemřel, říkal, že novodobý Ježíš už chodí po světě a že se nám brzo zjeví. Je to pravda? A je Ježíš inkarnován? Děkuji, Magda.

Víte, já jsem převaděč a nevím informace o hmotě, která tady samozřejmě je. Pro mě je podstatné, že přichází na řadu v této době tzv. druhý příchod Krista, který ale není příchod jednoho lidského těla, ale je to vlastně hromadný prostup tzv. kristovou sítí, to už jsem vám vysvětlovala. Kristova síť prochází ve hmotné složce vývojovou fází člověka, která prochází na tzv. místě třetího oka, neboli šesté čakry. To znamená, že pokud splňujete celou časoprostorovou křivku, v této době už máte nažito veliké množství zkušeností a blížíte se k zastavení negativních emocí. A to je vlastně brána. V této době vlastně Iva slouží jako hmotná složka k vysvětlování informací právě pro tyto lidi, kteří už jsou blízko k otevření třetího oka. To je vše. O konkrétním člověku nic nevím, tak vám tyto informace nemohu prozradit. Ale pravdou je, že od toho, co se odvíjí, to co vím já o této planetě, by to měla být doplňující složka pohlaví, což by to měla být žena. Ale do jaké míry a kdy přijde, to se neví. To neví nikdo. Zkuste si představit hypotézu, že by se dneska před vás někdo postavil a řekl, já jsem ta a ta, nebo já jsem ten a ten, co by se dělo. To by bylo šílenství, to nejde. I lidé, kteří by nebyli schopní porozumět a ujišťovali by se... A pozor, ten, kdo přijde vysvětlovat, nebude dělat zázraky. Zázraky se totiž dějí v úplně jiné rovině. Zázraky se dějí člověku, který se stává Bohem. To znamená, který má otevřené třetí oko, a který neútočí v pozici hmotné složky na cokoli tady ve hmotě. Tehdy se mu zázraky dějí v životě, ale z pohledu jeho, není to viditelné navenek. Tohle potřebujete pochopit. Ještě hladina bílé magie o to usiluje, aby ty zázraky dělala a dary, které dostává od satana, neboli hmotného Vědomí se skutečně dějí, ale to není konečná. To není konečná, je to skryté. Všechny nejvyšší pravdy jsou skryté, to si pamatujte.

Ivanko, pracuji ve veřejné zprávě, zároveň na postu vedoucí. To ale nemá na můj dotaz podstatný vliv. Zdá se mi, že lidé, ať už jsou mí nadřizení, podřízení, či běžní občané, preferují svůj osobní zájem před tím veřejným. Často i za cenu, že tím ubližují ostatním, jako by peníze byly důležitější než ostatní hodnoty, ať už ty lidské a společenské. Je to jen můj pocit? Souvisí to nějak s vývojem společnosti? Děkuji za odpověď, zdraví Iva.

Ano, Ivi, protože se rodíme ve vrstvách. Tady jsou zastoupeny vlastně veškeré vývojové složky a věřte mi, to už jsem vám vysvětlovala, že mně bude rozumět pouze zhruba asi

8% lidské populace na planetě. Zbytek je tady ve složce, která ještě skutečně upřednostňuje sebe, nebo svoji rodinu, nebo svoje zájmy. A s tím se musí počítat. Vy jako zralé Vědomí, které už rozumí a má spousty zkušeností, nebudete ale takové lidi posuzovat. Ani posuzovat, natož kritizovat. Protože společné je vaše Vědomí s tím člověkem, i s tím, který dělá tyhle věci. Vy máte mít a smíte mít jenom soucit s jeho konáním, protože vy už znáte, že on sám sobě činí. Jestliže půjdu a něco vytuneluji, anebo se dostanu do pozice v politice, a pak budu konat jen pro svoji kapsu, tak to mě musí dohnat. Oni to ještě neví, oni si pro tu zkušenost teprve jdou. Takže je čekají velice obtížné chvíle, přestože se třeba budou nějaký čas vyhřívat na vysokém výsluní a pak už se tam třeba nikdy nedostanou. Existují takoví politici v naší politice, kteří byli před pár lety na vysokých postech. A dnes, i kdyby tisíckrát chtěli, tak je to tam zpátky nepustí, protože už tam zkrátka být nesmí. A potřebují si dožít ne na té slávě, na tom výslunní, která se jim líbila, na té moci. Protože oni, když by měli tu moc, tak vlastně jako mocní selhali. Ale ten člověk si to musí dožít až do konce. Naopak, dnes ten, který je vlastně i obyčejný, byť je na pozici nejvyšší, ten toho nikdy nebude zneužívat, ale když bude mít čisté úmysly, tak se mu bude plnit všechno to, co potřebuje tady pro tu planetu udělat. Proto dneska v této době je nastaveno i takový velikánský rozmach technologií, kdy vidíte přes internet, přes televizi, přes různá média spousty dějů na planetě, protože dnes je to pro vás past. Jestliže budu z televize, já nevím, v Teplicích reagovat na procesy nějakých šíleností, které se dějí v Německu, v Arábii, v Jižní Americe, v Indii... a budu někoho kritizovat a hodnotit, tak pozor, mně bude chybět Vědomí té části planety, kterou kritizuji. Kdybyste se tam měli narodit a měli jste tam mít ty zkušenosti v této době, tak se tam narodíte. A jestliže tam nežijete, pro vás je to pouze iluze, je to vlastně strhnutí prožitku, který vás má oddělit od svého skutečného, celistvého Vědomí planety. A to je zapotřebí vědět. Pro bílou magii budete necitelní, budete nemilosrdní, lhostejní. Tak to není. Vy budete mít soucit s těmi, co tam reprezentují vaše Vědomí a prožívají tyto věci, ale nemůžete v tu chvíli pro ně nic udělat. Můžete v tu chvíli udělat ale pro celou planetu něco tím, že za svoji jednotku hmoty, ve které jste, zachováte klid a nebudete vytvářet odpory, které jsou vlastně de facto toxinem pro celou planetu. A to je strašně důležité. Pak si vás to Vědomí Boha podrží. Takže, prosím, buďte soucitní s těmito lidmi, oni si své odžívají. Každý sám sobě činí. Když tohle budete vědět, zůstanete v klidu, bude vám to vlastně jedno. Každý z nás je odpovědný pouze sám za sebe. Za toho člověka, kterého tady hraje a reprezentuje.

Jak mám pomoci své kamarádce. Před dvěma roky odešla demonstrativně od muže – alkohol, nezám, lenoch. Já ji podporovala, ale záračný návrat se nekonal. Její muž si našel jinou paní, přestal pít, začal se starat o dům a zahradu.

To je zázrak, co?

Moje kamarádka se změnila v pomstychtivou ženu. Je posedlá pomstou a nenávisť ke svému muži. Je mi jí líto a nevím, jak jí říct, že to, jak se chová, jí škodí. Děkuji, Zuzana

Zuzanko, tak. Tam je hodně dějů, takže teď si je rozklíčujeme. Za prvé, když vy jako Zuzka, nebo ty jako Zuzka, budeme si tykat, budeš mít lítost nad tou svojí kamarádkou, tak nikdy nenajdeš slova proto, abys jí vysvětlila, co má dělat a co ne. To je za prvé: nemít tu lítost, to je ještě tak zvané zachraňování. Ona vlastně škodí sama sobě a tohle samozřejmě nepochopí, protože je tam něco, co se jí nelíbí. Ano, on totiž jí... a tady vidíte úplně nádherně rozkryté, co se odehrává. Ona si tohleto, v uvozovkách, zasloužila, aby našla své neodpory. Jestliže běsnila, snažila se různými inrikami donutit toho muže, aby pracoval, aby nepil a tyhleto věci, tak nikdy neprožila vlastně ten stav toho přijetí toho člověka. Takového, jaký je, aby se mohl změnit. Ta druhá žena to neměla. Ale on se i poučil, oni si slíbili to poučení. Takže on se třeba poučil tak, že když se takhle bude chovat, tak přijde o ženu, takže využil té druhé šance. Takže vidíš, že je nutné, aby si dnes prošla fází, kdy na to bude třeštit oči. My to máme také v rodině. Můj strejda, který už teda nežije se svojí první ženou prožívali velice, ale velice těžké chvíle. On byl strašně báječný člověk, byl strašně fajn, měl rád lidi. Hrál na hodně nástrojů, hrál i v kapele. Takže samozřejmě odcházel, ale chtěl doma pracovat. A teta, protože mu cosi kdysi v minulosti neodpustila – když neodpustíte člověku, partneru, tak na něj pořád útočíte právě pro to, co vám jakoby udělal. Takže když chtěl doma něco udělat, tak mu teta říkala: „Nesahej na nic, nic neumíš.“ Takže se otočil a šel do té hospody hrát na tu trubku, nebo na něco. Oni se pak rozvedli. Až když teda děti z tohoto manželství byly dávno dospělé. On si našel druhou ženu, paní Věru, která mu teda za pár let zemřela. Ona měla nějakou velikou srdeční vadu, která nebyla odstranitelná. Pro tuto ženu byl dokonalým mužem. Pracoval, on spravoval střechu, dělal na zahradě, staral se o ni. Nosil jí i prášky, které měla ten den ráno, v poledne nebo večer jíst. Byl dokonalým partnerem, protože mu to umožnila. A potom, když tato Věruška zemřela, tak si pak našel další. A také to bylo dokonalé partnerství. Takže vidíte, že se ten člověk nechová ke každému člověku stejně, je to vždycky souhra obou těl. To znamená, že to, co se mají naučit, si tam musí zahrát. Je vidět, že ta tvoje kamarádka spoustu věcí neumí. Není radno a nedoporučuji ti ji vlastně litovat. Ona to potřebuje, potřebuje svoje dno. Pozor, jestliže nenávidí, je tam velké riziko, a to už víš, že bude mít vlastně nemoc, která tohle vlastně prezentuje. Takže – zmírňovat, trpělivě vysvětlovat. Ona taky pokračuje dál. Velice opatrně bych ji brzdila. Pozor může zaútočit i na tebe, když to bude hodně silné. Protože, jestliže běsní a je v téhle úrovni, tak jako velice opatrně se do toho vnoř. Nezachraňovat v tom smyslu. Vysvětlovat, aby si uvědomila, že tím nic nezmění a že vlastně má být ráda. Ona odešla proto, aby se on změnil. A to se stalo. Ale je s jinou ženou. Takže jí se vlastně splnilo přání, to je paradox, že jo. Tak proč se neraduje?

Ivi, jaké mají význam staré kultury indiánů, Kogi?

Ted' nevím...

...říkají si starší bratr. Děkuji, Eva.

Nevím, já je neznám. Já tady hodně věcí neznám na planetě. Víte, já už jsem tady dlouho nebyla. Hi, hi. A když jsem se vrátila, tak jsem se vlastně narodila až v roce 1959. Takže... a skutečně jsem nikdy nepátrala po tom, čím jsem byla, což vlastně pokračuje

v časoprostorové křivce Iva, takže tohleto nevím, to byste mi pak museli vlastně vysvětlit, co ti indiáni tady prezentují.

Řekni, prosím ještě něco k dušičkovému času nyní do vánoc. Jak na to, a o co skutečně jde. Eva

Ha, ha. Dobře. Dušičky, takže to je vlastně smrt. Vy moc dobře víte, že smrt neexistuje. Dneska už vlastně, když jsme se bavili ze začátku o tom zase naopak o novém životu, tak jsem vám vysvětlila, že opravdu vůbec o nic nejde, protože vy tvoříte sami sebe. Jste vědomí. To znamená, že pro člověka 5D se nenarodí nikdo druhý. Je to vaše Vědomí, které bude pokračovat v tom, co jste tady přinesli a rozvine to, má to v programu těla. V tomto smyslu jste tady stále a trvale přítomni od vzniku planety až do této chvíle. A budete až do zániku hmoty. A je to všechno vaše. Vaše tvorba. To znamená, že není radno a je nesmyslné žárlit na někoho, kdo třeba umí takhle nádherně zpívat jako Patrik. To je taky moje, vidíš, Patriku. Krásně pěju, že jo? Nebo, já nevím, někdo krásně maluje, někdo umí krásně šít. Všechno je moje, když jsem celé Vědomí. A pozor, já mám vlastně vyřízené účty se všemi lidmi, kteří žijí vlastně v hmotné rovině. To znamená s mým Vědomím, které je nahoře nad planetou. A pozor, mám i vyřízené účty se vším mým vlastním Vědomím, které odešlo a odložilo svoji hmotu. To znamená, že když mi z rodiny někdo zemře, byť by to byl člověk mladý, mladší než já, nebo naopak starší, nebudu bédovat. Je to čas, který jsme měli spolu strávit. A to přijetí je velmi důležité. Takže tady vidíte, že čas, který je tady ve 3D nastaven, kdy lidé pláčou a bédují, chodí na ty hřbitovy... On je velmi krásný a mám ho strašně ráda, pro mě prezentuje i období plískanic, mlhy, někdy sněžení. A je to takové kouzelné. Já jsem teď paradoxně odjížděla. U nás na rodince proběhla taková krásná debata, kdy žena mého prvního muže nám popřála hezký dušičkový den a dala tam takové to strašidylko, co tam bylo. A já jsem řekla: ano, užijte si ho všichni. Bohužel ne tak jako každý rok, protože má pršet, sněžit, foukat vítr, má být chladno. Když pak přijдете domů a uděláte si ten čaj, zapálíte si svíčku, je to krásné. Takže o to letos přijdeme. Ale zase je dobře, že jedu do Uničova, takže budu mít hezké počasí a že se mi hezky pojede. Načež se tam moje dvě dcery krásně rozesmály. Ta jedna tam napsala: „Ha, ha, mamča běduje, že není dobré počasí.“ Ta druhá vlastně komentovala, protože můj bývalý muž se tam o mě zmínil krásným způsobem, že jsem sluníčkář. A ona tam řekla: „Hele, sluníčkář a chce mít špatné počasí.“ Takže jsme se všichni pobavili. Ano, ale je to takové jakoby ponuré, proto je to vybrané pro tento čas toto datum. A vidíte, už to ponuré není. Už tam máme slunce i v tento čas. Ono se všechno na té planetě mění. Všechno se vyvíjí a je to dobře. Pro mnoho lidí na této planetě ale je to ponurý čas, protože v ten den vzpomínají. A většinou vzpomínají právě proto, že buď si toho člověka vyzdvihli a on pro ně byl světlem a chybí jim, tak se litují, že už tu není, anebo naopak mají špatné svědomí, protože si s tímto člověkem něco správně nevyřídili. Nemusí to tak být. Vy nevíte, a to už vám vysvětluji velmi dlouhý čas, že i když člověk z vašeho života odejde a něco jste si za jeho života nevyřídili, on je s vámi neustále a můžete to vyřešit třeba i za deset let, za patnáct let, kdy něco pochopíte. A on tu nemusí fyzicky být. Bílá magie vám tvrdí, že to tak není, že za jeho života se to nestalo, takže si to nesete a zase si to příště zopakujete. Ne. Výuka je zástupná. A jestliže vám něco proběhlo mezi vámi a tímto

vaším příbuzným, nebo známým a vy jste to neudělali „v Jednotě“, tehdy přichází další děj, který pokračuje, i když ten člověk, tento konkrétní, tam není. A toto zástupné tělo, ta hmota, stejná, jediná hmota, která je reprezentovaná jediným hmotným pánem, vám umožní to, že proběhne mezi vámi děj, který je podobný. Když ten děj opravíte a tehdy pochopíte, jak bylo důležité ta vaše zkušenost, která nebyla jakoby správná s tím vaším příbuzným, protože dnes už to máte. Tehdy jste opravili i toho vašeho příbuzného a nemusíte si nic vyčítat. Je to úlevné. Jsme jedna jediná bytost, na to nezapomeňte. Tady vidíte jak to, co vám zakazovala bílá magie, že je nemožné. Ano, všechno je možné. Teď a hned. Stačí, když pochopíte.

Já vám teď budu vyprávět příběh, který se odehrál asi před čtyřmi lety, ale teprve teď jsem se setkala s tou paní. Byla u nás na statku a byla strašně fajn. Je z Ústí nad Labem, a když jsme dělaly sezení a objevil se jí tam časový zápis, tak řekla: „No, ano, to byl děj, kdy jsem klečela u své dcery a ona u mi doma umírala.“ Byla neuvěřitelně nemocná, nikdo nevěděl, co jí je. Podle lékařů jí nebylo možné pomoci, protože upadala do hlubokého bezvědomí a dlouho v něm byla. Pak se probírala a lékaři nevěděli, jestli se jednou z toho bezvědomí vůbec probere. A dokonce řekla, že přišla už i kdysi o své první dítě, takže to bylo její druhé dítě. A teď doma přišel tenhle kolaps, ona si k ní klekla a říkala: „Poprvé v životě, před těmi čtyřmi lety, když jsem tam klečela, jsem musela a muselo mě to k tomu dovést, že jsem přijala její smrt. Teď mi zemře. V tu ránu dcera otevřela oči, zvedla se, a od té doby jí nic není.“ Ano, tohle je stav Boha. A jestliže už jste v této třídě, tak musíte být takto prozkoušeni. Máte jen tím tělem fyzicky udělat všechno, abyste dostáli tomu fyzickému světu. Pomocť jí na té fyzické úrovni. Ale jakmile přijmete, jste celistvé Vědomí.

Milá Ivanko, chci se zeptat na tvůj názor. Celý život pracuji v práci s lidmi, je mi 55 let. Když přijdu domu, už nemám náladu se vybavovat se sousedy, takže jen pozdravím a jdu dál.

Jo, máte na to právo.

Každý rok na naší ulici pořádají sousedi setkání všech. Jí se, pije a kecá, a to většinou o blbostech. Já se těm setkáním vyhnula a vymluvila jsem se, že jedu pryč. Manžel se účastní, neboť rád mezi lidmi kecá. Jsem divná a nepokorná, když se odmítám těchto setkání zúčastnit? A nebo jim příště řeknu na rovinu, že mě to nebaví, a proto nepřijdu? Ano, nalít čistého vína. A musí mi být jedno, co o mně řeknou, je to tak? Díky, Marčí.

Marcí, takhle, teď jsem vysvětlovala, že jste celek. Jsi všechno, Marčí, jo? Tak si to představ, že ti někdo řekne, že na tebe nemá náladu a chuť si s tebou popovídat. Zkus si představit, jaká bude reakce tvého těla. Pokud budeš souhlasná, tak jo, pokud ne, tak ne. A o tom to je. Takže, i když jsem třeba unavená, nemám náladu, můžu se usmát, prohodit alespoň dvě věty. To tě nezabije. Mluvíš totiž sama se sebou, na to nezapomeň. Manžel ať tam jde, schvaluj to, samozřejmě, ano, on když si rád popovídá s lidmi nebo pokecá, jak říkáš, tak je to v pořádku. Jeho to baví a já bych asi možná proto aspoň trošku něco udělala. My jsme teď měli takového strašně zajímavého človíčka na

Slunečníci, byl to muž a říká mi: „Já se málo směji.“ Já říkám: „Ano a taky máš málo přátel, vid’?“ A on: „No.“ Já říkám: „Tak si zkus představit...“ Vaše tvář je vlastně jako výkladní skříň, nebo nástěnka, na které buď zve lidi dál anebo je odmítáte. A pozor, vy všechny potřebujete, protože jste celek. To není vypočítavost. To znamená, že když se aspoň trošičku usměji, tak ten úsměv je vlastně náznak pro ten svět, že může jít dál, že ho pozvete dovnitř. Aspoň se usměj, i když odmítneš, tak se usměj. Jednou budeš možná to své Vědomí v těchto lidech potřebovat a oni taky ti dají najevo. Všechno si děláme sami a je to zbytečné. Já bych se asi skutečně usmívala, aspoň pár vět prohodila, než zalezu domů, nebo se omluvila, že jsem unavená. Ale potřebuješ to vykomunikovat. Já tam vidím trošku zádrhel vlastně na páté úrovni, kdy to neumíš sdělit. A pozor, když už něco sděluji, nemělo by to mít příchuť útoku nebo odmítnutí. Omluv se s úsměvem, nemůžu jsem unavená, nebo mám nějakou povinnost. To stačí. Ale komunikuj. Komunikuj i s odmítnutím, to je strašně důležité.

Náše Ivanko, děkuji za to, že tě mám v osudu. Mám dotaz. Přicházejí k nám v noci a léčí naše těla?

No, počkej, já to ještě dočtu, jo?

Tři týdny mi zaléhalo v uchu, a pak jsem měla živý sen. Něco mi vlezlo do ucha, udělalo vrtuli a byla jsem jako v polospánku. Čistilo se mi ucho a ráno jsem vstala a bylo zdravé. To samé i zuby. Děkuji za odpověď, Kristý.

Ano. Já jsem toho zažila těchto vrtulí. Ano, ale pozor, nejsou to Oni, i když jsem před vámi o tom kdysi takto mluvívala. Jste to Vy. Vaše Vědomí Boha. Tady neexistuje žádná oddělenost. Já jsem teď někde, tuším v Ústí a nebo v Bystřici, teď si nejsem jistá, vysvětlovala – Vy jste celým Duchem celého tohoto Vesmíru, téhle jednotky, téhle buňky, ve které jsme. Akorát ta časoprostorová křivka, která vlastně začíná od zrození hmotné složky, což je začátek třetí dimenze, ta planeta letí a proletí hoodně dimenzemi. V každé dimenzi se mění pozice hmoty a pozice Ducha a ten Duch je ale stále větší a větší. Takže čím víc se zvětšuje prostor, jejímž poloměrem je ta časoprostorová křivka, tak jste pořád obrovskou, větší a větší jednotkou Ducha. A tak jste vlastně vším. A teď si představte, když už se začínáte chovat tak, že většinu věcí opravíte a jste opravdu pokorní a stáváte se božstvím, pak přestáváte vidět anděle, které vidí bílá magie. Kteří na vás příkládají různě ruce. Pak začnete vidět třeba jen ruce, nebo část, anebo skutečně přijde jen tento pocit. Ano, já jsem to taky zažívala, protože jsem třeba, pamatuji si kdysi jsem měla jet do Zlína a začalo mi hrozně škrábat v krku. Říkala jsem si, ty jo, teď budu kašlat a něco budu dělat. Za prvé jsem si chtěla koupit zázvor, u nás nikde nebyl, načež mi teda Liběna Vachtová, aniž by to věděla, vlastně poslala balík, to jste slyšeli ten příběh a ještě navíc k tomu bylo, že když jsem si šla lehnout, protože já jsem vždycky o víkendu byla někde, pak jsem přijela, od pondělka jsem byla v laborce, a pak jsem zase další pátek někam odjela. Takže nebyl čas ležet v posteli, musela jsem pracovat, abych se užívala. A tak v noci najednou mi něco začalo takhle sahat na krk, osahávalo mě. To tělo bylo v takovém pozoru. To je strašně zvláštní pocit. A nebo mi taky sahalo na koleno, aby mi sjížděly takové ty tlaky,

protože to už jsem byla velmi unavená. A pozor, to je ale vaše vlastní Božství, protože v té chvíli už přijmete – tak jo, jestli budu kašlat, tak budu kašlat, mojí povinností je tam jít a říct to těm lidem, protože to bych musela mít smrt na jazyku, abych někam nejela. Víím, že se mi to tělo vždycky narovná. Já jsem zažila třeba i v Ústí, měla být přednáška před mnoha lety, a já jsem strašně kašlala a měla jsem hroznou rýmu. A ve čtyři hodiny jsem se před barákem, než jsem otevřela dveře auta, vysmrkala, vlezla jsem dovnitř, odjela jsem tam, tam jsem ty čtyři hodiny mluvila. Vrátila jsem se domů, a až když jsem vjížděla do garáže, tak jsem od té doby poprvé sáhla do kapsy a vysmrkala jsem se. A tam vlastně zjistíte, že jsem celou dobu ani jednou nezakašlala, když tam to Božství je. A tohle se děje v noci. Jestliže splňujete podmínky, stáváte se Božstvím, tak se vám to tělo automaticky léčí. Ano, Duch slouží Duchu. Já jsem v té době, tenkrát po tom byla jednou, setkala jsem se ještě s Amálkou. To je paní, která tenkrát malovala vlastně... a už dělala jen obrázky, nezasahovala a ona je strašně fajn Amálka, bydlí u nás v Ohníči. A ona namalovala vlastně proud obrovské energie, která vlastně přichází do Ivy a každá ta čakra byla kytičkou, to už byla otevřená. To bylo jako když mám na sobě kabát s kytičkovými knoflíky. A říkala mi: „No, ty když tam mluvíš na tom pódiu, tak se léčíš.“ Ano, tak to je. Takže pak když už sloužíte celku a je jedno, jestli já mluvím na pódiu, anebo vy doma ve svém osudu se máte věnovat rodině, nebo nějakým přátelům, nebo něčemu. Ukazovat jim to obyčejné žití. To je to samé. Tak, jak já vám ukazuji, jak to je, tak vy pak ukazujete jenom konáním v tom vašem osobním životě toho těla tak, jak se stavíte ke všem různým tématům toho vašeho osudu, tak jim ukazujete, jak žít. A věřte mi, toto je nejlepší vyučování, které můžete světu dát. Zůstat klidní. Ti lidé, kteří běsní a trpí, se vás pak velice začnou ptát, jak to děláte, že jste klidní, když se toto děje. Ano, pak smíte mluvit. Je to vaše právo. Ale až když se vás někdo zeptá, ale tím se vaše okolí nejvíc naučí.

Dobrý den, někdy mám pocit, že sklízím něco jiného, než seji. Proč? Iva se směje.

Zkus si prohlédnout, jaký máš před tím setím úmysl. To je také hodně důležité.

Ahoj Ivanko, mám dotaz ohledně kamarádky. Ona sama mě požádala, abych se zeptal. Má gastritidu, nemůže spoustu věcí jíst, například papriku, rýži, zvrací po tom. Tvé přednášky zná, je uzavřená, věnuje se magii, ale prý magii dělá nevědomky. Říká, že ji okolí nechápe a má velmi smůlu na chlapy. Říká, že ji zneužívají na sex, a potom ji odkopnou. Zdravím a děkuji za tvé přednášky. XY

Tak, XYlone, od této ženy je obrovský odpor k situaci, která se odehrává. Díky mužům, díky všemu, co se... Jakmile já na trojce, to je třetí úroveň, nechci, aby se mi ty věci děly, tak je mi zle. Čakra nepracuje, je sevřená. Ona napřed musí přijmout, že ji chlapi nechtějí, že ji odkopnou, že ji po sexu jakoby odloží, musí se držet optimismu. Já víím, že je blbé, co teď řeknu – říct si: „Hurá, teď jsem měla aspoň ten jeden sex.“ Znáte mě, já jsem chodící optimismus. Ano, na všem si... Tím pádem ale eliminuje odpor na třetí čakře, co se jí děje. Jo, aspoň jsem si užila, tečka. Skutečně se za každou cenu držet optimismu a neprojevat proti tomu odpor. Vždyť i já jsem přítomná té chvíli. A

jestliže se mi to pak nelíbí, tak do toho nevlezu. A zase budu spokojená. Dobře, než aby mě chlapi zneužívali, tak budu radši sama, budu si žít spokojeně. Pak teprve může být za nějakou dobu náprava, kdy se jí ten život začne pomalinku narovnávat. Tohle je dopad za to, co dělá. A pozor, jestli ta žena strašně chce mít ve svém životě muže, tak bude skutečně dělat magii a bude si ho různými způsoby přivolávat. Tím horší budou dopady. Většinou to bývá tak, že se někoho snaží nalákat a tam je jiný úmysl a na ten úmysl vždycky dojde. Tam je hodně, hodně věcí, ale to si už najde. Toto je pouze základ.

Před dvěma měsíci mi náhle zemřel manžel. Velice se trápím nejen já, ale i naše dvě dcery. Prosím, poradíte nám, jak se s tím vyrovnat? Děkuji.

Tak, za prvé – já vám to vysvětlím na osudu mojí maminky. Moje maminka mého tatínka obrovsky milovala, miluje ho dodnes. Samozřejmě takovou tou lidskou láskou a hlavně tam bylo povýšení toho mého tatínka. Dokonce i nade mě. Tam byla taková obrovská láska a ten tatínek byl tak vysoko, že ona, když tatínek kdysi prohlásil, že by chtěl syna a teď se narodila holka, tak maminka myslela, že vůči tatínkovi selhala. Přitom on mě od první chvíle obrovsky miloval, tam nebyl důvod si dělat výčitky. Ale ta vyvýšená jedna osoba nad všechny – to, že mu musí splnit všechno, co si vlastně on přeje, ale on by to nechtěl, on tu maminku taky miloval – tak vlastně způsobilo, že ona přede mnou měla pocity... Před tím tatínkem viny, což nebylo nutné, ale mě obvinila. Nitrem, nikdy to neřekla. Takže ona se o mě vzorně starala, ale já jsem tam cítila takový zvláštní, dlouhá léta, takový zvláštní vztah tam byl. Trošku chlad. Taky žárlivost, protože zase tatínek- to, co dělala maminka tatínkovi, tak ten udělal mně. Ten si mě vyzdvihl, aby zase maminka žárlila. Ano, vidíte, jak to pokračovalo, jak se to vyvíjelo. Tohle si porodila jako svoje vlastní Vědomí a pokračovalo vyučování. Dneska už je to všechno srovnané. A tohle, prosím vás, je něco podobného. Ano, milovala jste svého muže. Jestliže o někoho v jednom životě přijdete, a teď si to dobře pamatujte, někoho, koho velmi milujete, a budete se velmi, ale velmi trápít, že už tam není, což je vlastně lítost nad tím, že jste o někoho přišla. Ne o něj, jemu je dobře, on je ve stavu Jednoty. Tak tehdy se stává, že se vám v příštím životě opět bude opakovat podobný osud, protože v tom jednom jste se to nenaučili. I vy, i vaše děti. Takže, jaké štěstí jsme měli, že náš táta a můj manžel byl tak hodný a byl takový, jaký byl. Je to poklad mít hodného člověka vedle sebe. Když odmítnete ten děj, to znamená, že omítnete i jeho, což vy nevíte, vy si to neuvědomujete. Ano, děj byl ten, že ve vašem věku, tehdy a tehdy, a ve věku vašich dětí, že o toho otce rodiny a partnera přijdete. Tehdy máte být skutečně jen vděční za jeho přítomnost ve vaše osudu. A budete žít dál. Pokud se to nesplní, budou se věci opakovat. Nejen v příštím životě, ale i v současném životě vašich dcer se může něco podobného odehrát. Teď jsem vysvětlovala, jaký je princip. On je Vaše vlastní vědomí. Jestliže můj partner jako mé vlastní vědomí mě opustí, odloží tělo a moje tělo udělá obrovskou lítost, že to nechci, tehdy já ho opouštím. Ne že on opustil mě, protože on je ve stavu původního Vědomí, ale já jsem ve stavu hmoty, kdy mě vlastně zdrtí odpor hmoty. Buďte ráda, že byl takový, jaký byl. Že byl hodný, že jste nezažila partnera, který by dělal hrozné věci a nakonec jste se rozvedli a byly tam vlastně nějaké negativní věci, které by vás poškodily taky tak. Zkrátka žijte dál. Ani jemu byste

neudělala radost, kdyby věděl, že se takhle trápíte a není to k ničemu. Vy totiž tohle trápení zaplatíte nemocí a zase to prožijí vaše děti. Anebo vaše děti budou nemocné a prožijete to vy s nimi. Obojí může být pravda. A pak se budete zase trápit dál nad tím, že jste nemocní. Je to zbytečné. Každý odpor způsobuje ten zárodek nemoci.

Vážená paní Ivanko, chci vás poprosit o váš názor na numerologii jména. Čísla i jejich vibrace mají odedávna velký vliv na člověka. Vím, že datum narození si člověk vybírá sám, i datum smrti je daný. Prosím o váš názor, jestli se správně zvoleným jménem dá dítěti pomoci zvládnout lépe všechny úkoly, které ho zde na zemi čekají. V knize Jméno je váš osud je vyjmenováno několik karmicky zatížených jmen, které se nedoporučují dávat. Také si podle této knihy mohu vypočítat jméno i s příjmením a podle pár vět zjistím, jestli bude člověk zdravý šťastný atd. Začala jsem počítat a vzala dvě jména, která se nám pro dítě líbí, ovšem děs a běs. Dítě by bylo nemocné, nešťastné, samý úraz, špatné vztahy. Tak jsme propočítali jména jiná a pořád nic moc. Konečně jsme se prokopali k vhodnému jménu a zjistili jsme, že se nám nelíbí. Prosím, co s tím? Dát jméno, které se nám líbí, když už to víme? Děkuji za odpověď.

No jasně. Já už jsem kdysi dávno vysvětlovala, ale ono těch audií je strašně hodně, takže ono se to ani nedá dohledat, to by vám pukla hlava. Tohle je hladina bílé magie a pamatujte si – jméno přichází a líbí se vám právě proto, že patří vašemu dítěti, tak mu ho klidně dejte. A vůbec se nebojte, protože i osud je nastavený. Ale hlavně, bílá magie má pocit, že se tomu může vůlí člověka vyhnout. Hovno, hovno, zlatá rybko. Nemůže. Takže, zvolte si, co se vám vlastně líbí za jméno, dejte mu ho a přestaňte prožívat strach z toho, co mu všechno bude, protože tím jste hodná vyučování. Tehdy vám ta hmotná složka vašeho dítěte tyto věci dělat bude. Ale když se nad tím zasmějete... Tu knížku odložte, už ji nikdy nečtěte. To jsou blbosti bílé magie. Dneska už blbosti, dřív to byla moudra. Ano, ono je všechno nastaveno, ale uvědomte si... Řeknu vám to trochu jinak. Já, Iva Adamcová žiji nádherný osud. Ale kdyby můj osud žil někdo z vás, už ho jako nádherný neuvidí. Tam je spousta věcí. Třeba: měli byste děti v cizině, celou rodinu v cizině. Partnera, kterého milujete, čekáte na něj dvacet let, je v cizině a možná, že odloží svoje tělo. Jsou věci, které byste neunesli. Každý z vás má osud přesně vybraný tak, jak je, protože je předpoklad, že ho unesete a že dokážete být šťastní. V této době, kdy vývoj planety překračuje směrem do 5D. Takže vaše dítě bude mít přesně ten osud, jaký si vývojově zaslouží. A vy jako rodiče vedle něj budete stát, abyste ho podpořili v době, kdy potřebuje poradit. A on to musí zvládnout sám. Zapomeňte na nějaká iluzorní dramata. To je strašná prdel, to mě baví, fakt.

Milá paní Ivanko, poslouchám vaše přednášky mnoho let a velmi mě vaše učení změnilo. V reálném životě už leccemu rozumím. Ale přece jen ještě nechápu věci kolem smrti a života člověka po smrti. Vím, že jste o tomto tématu mnohokrát hovořila a bylo to na mě občas dost složité. Dovolte mi prosím, pár konkrétních dotazů. 1) Člověk, který zemře, a byl za života

třeba v šesté, sedmé, nebo osmé třídě, chápe po smrti vaše učení? Rozumí, že život, jak říkáte, je hra a každý je každému učitelem?

Tak šestka, ta to neví, ta si žije veliká dramata. To jsou oblasti, o kterých jsem hovořila, kde se vlastně ještě o ničem neví, ale protože je naše Božství velice moudré, tak v těchto oblastech, to je třeba, dejme tomu oblast Medžugorje. No to jsou oblasti... tam se to děje tak, že tam se opravdu hmotná složka, hmotné vědomí tam skutečně někomu připraví projekci třeba Panenky Marii. Když je v té oblasti, teď budu mluvit obecně o všech planetách, v té oblasti je nějaké náboženství, takže přesně ta hladina tam je. Když budete třeba budhistou, tak se vám zjeví Buddha, nebo v noci zažijete Ježíše. Tam jsou různé varianty, aby se ten člověk zklidnil a měl zase sílu něco přijímat. Pak je sedmá hladina, ta to také nevnímá, že to dělá sama sobě, je to hladina černé magie. Černá magie vlastně dostane dar, hmotná složka – satan – projektuje a poukazuje tady vlastně na film hmoty. To znamená, že vám najednou ten satan ukáže, co se kdy dělo a naopak, co se bude dít. A ten člověk podle reakce v této situaci, když to zahlédne, si dá razítko, ten štempl té sedmé třídy tehdy, kdy těch informací vlastně zneužije. Ale ten ještě neví, že si něco dělá sám, nemá prošlou moc, chce ovládat. Nemůže za to, jemu se to líbí, najednou ví něco, co druzí neví. A chce toho využít a zneužít ve svůj vlastní prospěch těla a jména. Zahlídá to, pozor, až bílá magie. Že to dělá sám sobě, protože zase satan v bílé magii, v projekci těla, vám občas ukáže minulé životy. Kde teda vám řekne víc, kdy už tam víte, že život po životě, že vlastně co jste komu udělali, se vám najednou děje. To už je veliký posun, ale tam je mazaný zase, hmota je úžasný učitel, on vás tam prezentuje zase jako tělo se jménem. A v dalším životě zase jako tělo se jménem, a to nejste. Až teprve pokora vám ukáže, že jste Vědomí a Vědomí všech, což jste do té doby nebyli schopni vidět. To znamená, že teprve až opouštíte bílou magii, tak teprve tehdy jste schopní rozumět, co vám Iva říká. A ne třeba ze sta procent.

Já už jsem o tom hovořila, třeba Ježíš měl velice obtížnou roli, protože v té době, i když měl své apoštoly a učedníky, tak mu ani oni nerozuměli. Nejvíc mu rozuměla Máří Magdalena, samozřejmě jako jeho protipól pohlaví. A proto v této době by měla přijít žena a ne muž. Ten člověk, jak jste tady měli nedávno tu otázku, co tam byl, tak tam je spíš z pohledu projekce, jakoby té hmotné složky, že to tam někdo zahlédl vlastně v této sféře jako muže, takže někdy dělá satan i takzvané jiné odhady, které prezentuje a je tam prozkoušen ten člověk. Jestli to řekne veřejnosti, jestli se tím bude chlubit, jestli tam bude dělat nějaké jiné akce kolem toho, které zase poukáží na jeho osobu. Takže to jsou věci. Zase, připomenu. Už jsem vám vysvětlovala kdysi v Uherském Ostrohu, to je dva nebo tři roky zpátky, že vlastně teď spoustu z vás, kteří procházíte do pokory, tak najednou uvidíte sami sebe jako Ježíše. Ano, budete na kříži, nebo vás budou sundavat z kříže, tam jsou různé varianty. A teď část, která už bude blíž k pokoře si řekne: Ježíš, já jsem se asi zbláznil, tohle nikomu neřeknu, to by mě zavřeli do blázince. Pozor, ten, kdo bude ještě v silném odporu a bude v silné magii, ten to o sobě začne prohlašovat. Hele, já jsem inkarnovaný Ježíš. Ten je v prdeli. V tu ránu, hele, je proti němu samozřejmě spoustu útoků a jeho to semele. A on si to potřebuje prožít ten člověk. Takže vidíte, jak je všechno správné, jak ta reakce toho těla vám dá potom na frak a nebo ne. Takže teprve až když odkládáte bílou magii, jste schopní rozumět, co složka hmoty Iva vám přišla říct.

Zlobí se na nás zesnulý člověk, když o něm třeba nemluvíme vždy kladně? Slyší nás, vidí nás?

Tomu to je úplně, jak bych to slušně řekla, hi hi... Vy si to domyslíte, jo, radši. Poslyšte, jakmile odložíte tělo, tak budete mít pocit, že se vám zdál takovej divnej sen, tam nějakej tajtrlík tam běhal, jo, hrál něco... Přesně tohle je ono. Takže, nebojte se. Když o něm... Ono se to samozřejmě říkalo, abyste o mrtvých mluvili jenom dobře, to zase vyhrožovala magická hladina, že jo, abyste si neublížili. Pozor – ano, je to zbytečné, protože vy už dnes víte, že mluvíte sami o sobě. I když mluvíte o jiném člověku, je to vaše Vědomí, to znamená, že jestliže se o něm budu vyjadřovat nehezky a ještě s takovou tou razancí, tou silou, abych si smlsla, tak si pište, že si někdo smlsne za týden na vás a třeba soused z ulice. Takže tam vás to někde dožene a je to zbytečné. Pozor, on ve skutečnosti nic neudělal. On hrál divadlo jako hmotná složka, přesně tak jako my všichni. A všechno si musel prožít jako vy všichni. Vy napřed musíte prožít s vaším tělem něco hoodně dramatického, abyste soucítili s někým druhým, který to potom udělá taky. Jakmile ho odsoudíte, tak to vaše tělo znovu udělá. To je nekonečný proces. To sjednocení je velice složité a dohání vás všude, na všech úrovních. Takže se nebojte, on je vaše vlastní Vědomí, které ví a zná všechny procesy a nebude vás soudit, bude vás milovat, ale bude si čekat na opravy. Tady se vlastně dodržuje to, co jste získali ve hmotné složce. Jakmile odložíte tělo, pak už to víte, ale už to opravit nemůžete. Budete to opravovat zase až budete ve hmotě dalšího života.

Nedaří se nám s naším milovaným navázat kontakt. Je na to nějaký návod, jak poznáme, že je s námi?

Prosím vás, nepokoušejte se o to. To je strašně nebezpečná věc. Už i Bible varuje před vyvoláváním mrtvých. A věřte mi, jestliže otevřete hráz, co se týká astrálu, tak se ty dveře nedají zavřít. Na to se vykašlete. Pamatujte si, že Vědomí milovaného člověka, když odloží svoje tělo, zůstává s vámi, když přijmete jeho smrt. Tehdy je s vámi a věřte mi – pak ho cítíte ve zvláštních chvílích, o kterých víte, že je s vámi. Třeba řeknu příklad. Můj tatínek v době, kdy zemřel, tak hned když zemřel, já to tedy automaticky přijala, protože on byl tak strašně nemocný a měl tak veliké bolesti, že bylo úlevou pro všechny. Teda kromě mojí maminky, protože moje maminka ho chtěla mít za každou cenu u sebe a trpěla deset let jako zvíře. Deset let nemohla vůbec pochopit a nechtěla přijmout, že tu není, což nebylo možné, takže tam ten člověk týrá sám sebe. Ale já jsem to přijala a hned první noc přišel. Je to krásný zážitek. A pak, když se vám má ozvat, tak se ozývá velice zvláštními způsoby. Třeba – jedu v autě, řídím volant a najednou vaše tělo udělá něco, na co jste už dávno zapomněli. Můj táta, vždycky třeba, když jel autem, tak si opřel prsty jako nehty takto o volant. Takový zvláštní pohyb to byl. Pozor, já jsem tento pohyb viděla naposledy někdy, když mi bylo sedmnáct, osmnáct, devatenáct, on to dělal málokdy. A je to nedávno, asi půl roku, jedu autem a najednou se mi přesně takto ohnula ruka, ty nehty se o přely o ten volant a teď najednou jsem věděla, že je tady. Ano, on byl se mnou. V tu chvíli tam ten táta byl. Nebo najednou jste někde, kde se nekouří, a najednou cítíte cigaretu. A není to možné, máte třeba zavřená okna, nikdo u vás nekouří, nikdo ani v okolí v tu chvíli nekouří. Zkrátka cítíte... když je teda ten dotýčný kuřák. Tam jsou různé varianty. Nebo zkrátka... mám

kamarádku, která ovdověla a přijala tu smrt. Pozor, i s dítětem. To byl krásný příběh, je to moc hezký příběh, nemohu ho víc rozvádět. Nicméně hned tu noc, co ten její muž zemřel, co se to dozvěděla, o několik dnů později, tak měla živý sen. Přišel k ní. To není sen v té chvíli, je to spíš taková zvláštní projekce, kdy vidíte tělo toho mrtvého člověka a v té chvíli víte, že je mrtvý. A stane se to, že vám vlastně dává nějaké informace. A on jí řekl: „Poslyš, měla bys problém. Když půjdeš do obýváku, otevřeš ten rozkládací gauč, tam je kufr, v něm je ještě jedno zavazadlo a tam najdeš nějaké dokumenty, které budeš potřebovat.“ Ty dokumenty tam skutečně byly a té ženě jako samoživitelce pomohly.

Anebo se to děje i opačně. Já jsem kdysi vyprávěla a myslím, že to bylo s Gabrielou, když jsme byly kdysi dávno v Brně. Na Andělé v mých vlasech, tak jsem tam vyprávěla příběh, kdy se moje maminka pak už po letech smířila s tím, že tatínek zemřel. To už bylo asi tak patnáct, dvacet let, co se to stalo a ona je mu skutečně do dneška věrná, ona ho nesmírně miluje a chybí jí. Ale už si nestěžuje, už si to tak prožívá sama, trochu se jí to narovnává u takových romantických filmů, kde se jedná o velkou lásku. Ale tak si to v tichosti prožívá. A já jsem tehdy šla pěšky z nákupu z Billy. Jdu po té Duchcovské ulici v Teplicích a přišla jsem na křižovatku, kde se šlo asi třicet metrů doprava do jedné prodejničky, kde prodávají květiny. A byl takhle podzim a moje maminka hrozně miluje chryzantémy. A já jsem teda téměř všechno utratila v té Bille a teď jak jdu, tak se mi najednou otočila hlava, ta hmotná složka takhle udělala, a ozvalo se: „Jdi mámě koupit kytku.“ Věděla jsem, že na mě mluví táta. Tak jsem mu tak odpověděla: „Ale já nemám peníze.“ A on: „To ti bude stačit.“ Vidíte, oni vidí i do peněženky. Hi, hi. Já tam přijdu a fakt ta chryzantéma, ta velká koule stála 35 Kč. Já měla padesátikorunu, takže jsem měla peníze. Přijdu domů, to jsem ještě dělala v laborce, vyběhnu nahoru, že to té mamince dám, samozřejmě bych jí to neřekla tento děj. Ale pozor, ono to tak mělo být. A protože ona spala, viděla jsem bačkory, že jsou do pokojíčku a do ložnice zavřené dveře. Tak jsem natočila do dřezu vodu a tu chryzantému jsem rozbila a položila jsem ji takhle do toho dřezu a odešla jsem do laborky pracovat – do sklepa do suterénu baráku. Načež moje maminka asi za hodinu slyším, jak běží po schodech dolů, jak ty pantoflíčky klapaly, klapaly, pak si sedla, tak chvíli koukala. Takové podivné to bylo to chování. Pak se zvedla, vypadalo to tak jako zklamaně a zase odešla. Jenže za hodinu se znovu vrátila a říká: „Já ti musím něco vyprávět. Já jsem měla živý sen. Já jsem měla sen, že spím, tak jako jsem si šla lehnout do té ložnice a najednou se v kuchyni otevřely dveře a vešel tatínek a volá: holky už jsem doma!“ Protože on občas jezdil do Brna na školení do Stomatologického institutu. A on si ke mně přišel lehnout, lehl si vedle mě a já jsem cítila i vůni kůže, i jak mě hladí, to teplo té ruky, přesně ty doteky. Najednou jsem měla pocit, že se mi zdál sen, že zemřel. Já jsem byla tak šťastná, že žije. A usnula jsem. V tom štěstí jsem usnula. Teď se vzbudím a on tam nebyl. Tak jsem vyběhla a teď tam vidím tu chryzantému. Tak ona si pořád myslela, že jí tu chryzantému přivezl. On jí to fakt předal. Takže běžela za mnou do té laborky a najednou si tam uvědomila, že tu laborku jsem si udělala až rok po jeho smrti. Takže to byl vlastně sen. Ale asi na hodinu žila s tím tatínkem, dostala to jako dárek. Takže spojení s mrtvým člověkem může být různým způsobem. Ale pozor, nejvíc se s ním spojíte, až když přijmete jeho odchod. Netahejte to zpátky. Vy máte iluzi jeho těla. Jeho tvar už dávno neexistuje, už ho odložil. On je Vědomí. On je ve fázi Vědomí, takže se s ním můžete setkat pouze na

úrovni svého vlastního Vědomí. Nejde to tak, jako že ho vytáhnete. Tohle neexistuje, to vám tvrdila hmotná složka.

Může nám pomáhat, nebo třeba varovat? Je možné, že hlídá třeba svoje vnouče, které za života nepoznal? Můžeme ho o to požádat?

Nežádejte ho o to. Nebojte se, Vědomí je celistvé. Ten, kdo má být ochraňován, ten bude. Mně kdysi taky říkali ve Vědomí... A vlastně Lucince, to byl další neuvěřitelný příběh, kdy moje starší dcera byla vdaná ve Francii, čekala miminko a bála se porodu. To bylo jasné, že celek Vědomí to věděl. A to je zajímavé, to jsem taky vyprávěla s Gabrielou. To je neskutečné. Ty jsi tady, úplně to ze mě taháš, hele. A tehdy, já jsem tam tenkrát přijela, ale to se nedá vypočítat, jestli se trefíte, já jsem měla jen týden na to tam být, takže jsem odjížděla. A tehdy jsem zase odjela, takže ta Lucinka tam s tím svým strachem, s tou obavou z toho porodu... A pozor, Nadjá ví, že se má narodit zdravé dítě, takže on té ženě pomůže uvolnit jedničku. A tehdy byl můj táta už sedm let po smrti. A oni spali a měli postel, takhle byl výklenek, ta postel tam byla takhle zasunutá, takže ona spala takhle u zdi a on ležel na kraji. A najednou... To bylo v době, kdy ještě neuměla francouzsky, zazvonil telefon, pevná linka. Ona si myslela, že muž vstane a půjde tam, ale on se nehýbal, on byl úplně jak mrtvý. Tak ho přelezla s tím velkým břichem už, zvedla ten telefon a snažila se francouzsky říct: oui halo, to jediné uměla. A teď se tam ozvalo česky: „Lucí, ahoj, tady děda.“ Ona říká: „Mami, já jsem věděla, že je to děda, který už nežije, a ne, že je to děda, který ještě v tu dobu žil. Já jsem ale vypálila, protože jsem tomu nemohla uvěřit – kterej? A on mi řekl: Hele, ty víš, kterej, já nemám moc času. Já ti chci jen říct, že až budeš rodit, a to už bude velmi brzo, tak já tam budu s tebou. Já už musím končit. A ona: dědo, počkej, počkej, máma říkala, že chodíš s Péťou.“ Protože my jsme byly jednou u Amálky tenkrát na automatické kresbě a tam bylo vidět, jak ten můj táta skutečně tam nad tou Péťou bdí. To už je rozdělené. Tyto energie jsou rozdělené, ale pozor, jste to všechno vy. Není to nějaká druhá osoba. Jestliže jste všechno vy jako Vědomí, tak si to děláte sami sobě. A vývoj vaší duše ví, v jakém stadiu jste a co si zasloužíte a co ne. Nepovažujte to za nějaký dar shůry, že vás někdo hlídá. Vždycky, i když vás nehlídá v tom smyslu, jak si to vy jako lidi myslíte, tak se vám dějí vždycky správné věci, které jsou zapotřebí, takže vás skutečně vždycky někdo hlídá. A ona říká tomu dědovi: „Ježiš, máma říkala, že ty chodíš vlastně s Petruškou, aby jí vlastně ten černý mág neublížil.“ A on říká: „No jo, ale už to brzo nebude zapotřebí, protože už brzo přijde její budoucí muž a ten to za mě převezme.“ A skutečně, to byl říjen 1999 a v srpnu 2000 přišel už můj budoucí italský zeť, který se pak skutečně o tu Péťu postaral a všechno se takhle shráblo ta minulost, protože ta Péťa si splnila všechny zkoušky, které měla a prošla. Jsou to nádherné příběhy. Načež děda řekl: „Ahoj, já už musím končit“ a položil to. A teď ta Lucka nevěděla, co se děje, tak běžela k tomu Aurelienovi, vzbudila ho, říká: „Prosím tě, můžeš zjistit, z kterého čísla teď zvonil ten telefon?“ „Jo.“ A představte si, to bylo číslo ze čtrnáctého okrsku z fary. Takže tam byl nějaký buď duchovní, nebo kostelník - někdo, kdo byl jako médium, a ta energie toho našeho dědy, mého tatínka se zkrátka napojila. Ten zvedl telefon a česky, přestože je Francouz, vyřídil vzkaz. Takhle to funguje. Ale prosím vás, to se děje jenom

tehdy, když jste pokorní. Když se snažíte zuby, nehty přijímat, takže si to zasloužíte. Ale jak šfouráte a chcete to, dostanete přes prsty. Nedělejte to.

Prosím, jak je to s posledním přáním člověka. Konkrétně: přál bych si být po smrti pochován na konkrétním hřbitově, ale v tom městě rodina nebydlí, a tak se o hrob nemůže dobře starat. Může se zlobit, když rodina rozhodne, že bude pohřben v jiném městě, ke kterému neměl za života vztah. A k lidem, které až tak nemiloval, nebo je mu to už po smrti jedno? Zlobí se, když jeho hrob nenavštěvujeme často?

Tomu je to úplně šuma fuk. Hele, budete se zlobit, když ze sebe sundáte staré šaty, co s těmi šaty bude? To vám bude úplně buřt. I kdyby je sebral bezdomovec, nebo i kdyby se s nimi cokoliv stalo, bude vám to úplně jedno, protože ony už vám odsloužily to, co měly. Vy máte na sobě vlastně šaty – je to vaše číslo popisné. Tam máte jméno, rodné číslo přidělené štěplem na úřadech, takže máte tvar, který vlastně vás dává poznat svým rodinným příslušníkům, takže to všechno vás identifikuje. To je jediné, co je. To je jako kdybyste měli křimplenové šaty s velkými červenými květy. Hi, hi. To je úplně to samé. Takže, prosím vás, klidně mu to slibte, žádné výčitky, protože jemu je to pak skutečně naprosto jedno. Planeta se vyvíjí. Kdyby to bylo před dvěma, třemi sty lety, tak bude bouřit a bude chodit strašit, dneska už ne. Každá třída má svůj vývojový stupeň. Navíc tenkrát by nebyla Iva, aby vám to vysvětlila, takže tam byste měli ještě všechny ty procesy odporů, které by vlastně odpovídaly tomu dění. Věřte mi, všechno se děje jinak. Všimli jste si, že vlastně chování... Vezměte si, před dvaceti lety byste nikdy nevěřili, že dneska bude svět v té podobě, v jaké je. A zvláště vaše chování těla, nebo vlastně vaše rozměry chápání. To je neskutečný pokrok. To je všechno připravené.

Narodí se členové rodiny zase k sobě v příštím životě, mají možnost opravit, co pokazili? Vím, že člověk nic nepokazí, prostě to tak vše má být, ale přeci jen je uklidňující, když víme, že se zase potkáme a budeme spolu.

Ano, většinou ano a dořešíte si věci. Nemusí to být přímo rodina, ale může to být někde v okolí. Třeba vzdálenější rodina. A nebo naopak máte někoho, s kým jste něco vyřešili, byl to napřed rodinný příslušník, ale on přijde úplně z jiné strany, jakoby cizí, ale přiřzení se. Takhle já mám třeba vztah s mým italským zetěm, protože on je skutečně mým synem. Ale pozor, my to cítíme od prvního okamžiku, kdy on přišel do rodiny, protože on se ke mně skutečně od první chvíle chová jako ke své skutečné matce. Ale svoji maminku má, má ji taky rád, ale jí nemůže vyprávět věci, které vlastně dneska jakoby na té hladině jeho úrovně duchovnosti jsou, protože ona by jim nerozuměla. Takže tam byl napřed posazený do absolutní vlastně jakoby neznalosti toho okolí těchto věcí, až jsme mu je přinesli tím, že se setkal s Petruškou. Takže ano, i tímto způsobem se to děje. A nebo to může být báječný přítel, který přijde do života, někde se objeví, část s vámi jde a zase odejde.

Toto jsem vám kdysi vysvětlovala, že jste vlastně příbuzní se všemi lidmi této planety. Se všemi lidmi. Já teď trochu zaběhnu do našeho soukromí. Nedávno jsme smáli s jednou mojí dcerou, protože mi říkala: „Jé, jeden můj vnuk „konečně se zamiloval.

Konečně. Čekám na to tak dlouho. Holka je báječná, obyčejná. Představ si, je Filipínka. Se rozlezete po celé planetě.“ DNA to vyhovuje, zkrátka je to tak, takže... Ano, jsme skutečně všude. A to jste i vy. Kdybyste se dostali jen do třetí generace, do čtvrté, tak byste viděli, kam všude zasahujete. A teď si představte, že projedete neskutečný počet všech generací zpátky. Jsme propletení. Jsme jeden velký svetr. Hi, hi.

Když mají dva lidé mezi sebou za života špatný vztah a po smrti jsou vloženi do hrobu spolu, trpí i nadále? Hi, hi.

Kde sedíte? Smích. Já jsem vás nenutila, abyste se přihlásila. Ne, nebojte se, netrpí, je jim to úplně šuma fuk. Jsou Vědomí a ví, že když si to nevyřešili, že si to příště vyřeší. Ale to budou řešit až pak.

Dobrý večer, paní Ivanko. Starám se víc jak třicet roků o tchána.

Dobrý.

Nyní ho máme tři roky doma. Má 86 roků, já jsem nemocná, už nemůžu. Moje maminka je také nemocná, je toho moc. Musím všechno vydržet s pokorou?

Prosím vás, pokora je, že vy jste oba dva Vědomí, to znamená váš tchán, o kterého se staráte, staráte se o něj s láskou a dál, ale pozor, kdybyste se o toho člověka starala po fyzické stránce, ale měla v sobě odpory, lítosti, že to děláte a už nemůžete, tak už to není pokora. To znamená, že jste oba dva Vědomí. A hmotná složka, pokud už splnila svoji roli a svůj úkol, a teď už sama nemůže a ještě samozřejmě nemůže ani vaše maminka, nebo někdo, kdo vám pomáhal, tak máte právo na to najít mu buď nějakého pečovatele, nebo skutečně i domov důchodců, kam budete docházet a tím mu zajistíte péči, kterou to tělo potřebuje. Nenechejte se vystresovat tím, že ten člověk... zkrátka mu to musíte vysvětlit a on to bude muset pochopit. Pokud se o něj skutečně staráte a máte za sebou takovouto náročnou dobu, máte na to právo. Kdybyste se o něj starala a něco tam běsnilo, ať lítosti, nebo kritika, situace, nebo vztahovka situační, že už to nechcete, že vám to vadí... Pak onemocníte vy možná dřív, než byste se dostarala o toho tchána. Takže to by nemělo vůbec smysl. Vy máte právo, protože jste stejné Vědomí, na stejné vlastně dopady. Takže tady si smíte jen vybrat. Já už nemohu, tak teď se musí najít jiná varianta. Nepodlehňte výčitkám, protože ten člověk může útočit. Nemusí, třeba to pochopí. To se ale musí skutečně vyřídit jinak.

Ivanko, po roce v 52 letech se mi vrátil menzes. Přestala jsem jíst cukr a lepek. Má to souvislost?

Ano, může mít, ale může se to vrátit pouze třeba dočasně. Mně se taky takhle dějí věci. To je takové divné, když se vám tady svěruji. Hi, hi. Ale to už není třeba pravidelnost, ale jednou za nějaký čas, ne po měsíci, ale je to takové divoké. Ale ono to jen umírá, tato funkce samozřejmě umírá, protože už jste si většinou splnily svoje rozmnožovací vlastnosti. Tak jako, může se to stát, ano, že i jiná vlastně struktura chemie, která tam nastane, ovlivní tento stav, ale je to taky třeba dočasné. Může to třeba fungovat pár

měsíců, a pak to teda třeba zase utne, pak zase chvíličku, a pak už třeba ne, takže si počkejte. A dál nejezte lepek a cukr.

Milá Ivanko, mám na tebe dvě otázky. Za prvé: Co patří mezi nejvyšší a nejtěžší zkoušky při přechodu do 5D?

Tam je jich hodně těch zkoušek. Za prvé samozřejmě při odkládání bílé magie musíte odložit pocity výjimečnosti. Ego vám pak najednou začne říkat, že víte něco víc, než ti druzí, jak se tam jde, že jo. To je taky ještě pýcha, která je zamaskovaná jakoby duchovností. Pak je tam pozice, a ta je hodně důležitá, být za darebáka. Ta je hodně těžká. Když vycházíte z bílé magie, tak chcete být dobří pro všechny. Jakmile se někde ozve hlas z nějaké hmotné složky, že jste horší, než dobří, tak to nechcete, a pak, pozor, běsníte obrovsky. Pak je tam taky pozice, když vycházíte z bílé magie, když si myslíte, že jste dobří a ti druzí jsou horším, že na vás bude obrovsky útočeno z pozice, to je jedno, jestli černé, nebo bílé magie, může to být z obojí vrstvy, kdy se dostanete do prostředí, kdy opravdu půjde třeba rodině o život, nebo tam budou hodně silné, veliké útoky. A musíte vydržet velikou zátěž, protože potřebujete prokázat, že i při nejvyšší zátěži, nevezmete pušku a nepůjdete je zastřelit, nebo něco neuděláte. V tom smyslu agresivity. Protože když to uděláte, tak máte důkaz, že jste stejní jako oni. Tam je nastavených skutečně hrozně hodně zkoušek, kterými musíte projít. Pak jedna z taky hodně vysokých zkoušek je posuzování. To znamená, vy si nesmíte dovolit ani posoudit, natož zkritizovat druhou hmotnou složku. Pozor, a ani situaci. Jestliže zhodnotíte situaci – lepší/horší, znovu se to stane. Automaticky, už je to naplánované v osudu, protože ten děj, že to takhle uděláte, takhle to dokážete, nebo jakoby nedokážete, je nastavený. Abyste si všimli, že se něco opakuje. Všechno musí odeznít úplně samo. Vy nemáte žádnou zásluhu. Pak je tam další zkouška, když se vám najednou něco povede, poprvé v sobě zacítíte takový ten klid, kdy se nic neděje a začnete si plácát po rameni – ty vole, já jsem dobrej. Tak, ty vole, nejsi dobrej. Hi, hi. Protože jsi znovu hmotou. Jo, zase jste tělem se jménem, které si myslí, že je dobrej. Ne, vy musíte nereagovat na to, jestli jste dobrej, a nebo špatnej. To se totiž stane samo. Ta hmota sama musí umřít. Jakmile vytvoříte pocit hmoty, tak hmota nabere na síle a už s vámi zase mává. Takže na konci je takové přibírání síly hmotného Vědomí. Ubírání, přibírání, až se pomalinku ta křivka jakoby sjednotí a vpluje do Jednoty. Ještě bychom o tom mohli mluvit skutečně hodně. Další zkouškou je nevlastnit ani svoje tělo, ani tělo dětí, partnerů. Vy tam projdete zkouškou, kdy skutečně někomu z těch lidí okolo vás, je něco velmi, hodně nehezkého, nějaká nemoc může přijít, nebo tomu člověku, kterého máte rádi, někdo strašně ubližuje. Vaše tělo nesmí v této fázi zaútočit na toho agresora. Jakmile ho litujete, to své dítě, pozor, neprošli jste vy zkouškou. Ne, vy ho nesmíte litovat, vy mu naopak musíte připravit pozici klidu a míru, aby on zachoval klid a tehdy se mu to vyřeší. A tím vlastně vyřešíte celou řadu. Jo, vedle sebe jakoby těchto jedinců. Tehdy se to všechno ustaluje. To bychom tady byli do zítřka, ale je toho opravdu strašně hodně.

Za druhé: Ivanko, když na nás člověk emočně zaútočí a nás se to netkne, nezaplatí za svůj útok. Někdy jsi říkala, že se to od nás odrazí a dopad je na útočícího člověka. Jaká to má pravidla? Děkuji, Hanka.

Ano, Hani. Já jsem vysvětlovala, že když já, když na mě někdo zaútočí z hladiny hmoty a moje tělo nereaguje, tak nejsem hmotou. Jsem Vědomím a pozor, jsem Vědomím toho člověka, který na mě útočí. To znamená, že já tam nejsem. Takže jediná hmota, do které by se trefil, je jeho vlastní tělo. On to vyšle sám na sebe. Protože naše skutečná realita je, tady se podívejte třeba na našeho Patrika, skutečná realita naše společná je naše Vědomí. Jestliže já tomu Patrikovi něco udělám a on teda bude 5D, já budu jako 3D jo? Já mu něco udělám a on bude mít jedinou negativní emoci, je jedno, jestli na jedniče, na dvojce, trojce, čtyřce, pětce, tak on mě nevnímá jako společné Vědomí, on mě vidí buď jako špatnou, nebo mu vadím, nebo ta situace mu vadí, nebo se zlobí, nebo bude lítostivý, nebo mě bude nenávidět, nebo bude třeba kritizovat, to je jedno. Zkrátka někde v té škále tam proběhne odpor, tehdy mě vidí jako hmotu, takže mě odmítne, počkej, já tě odmítnu. Smích. Ty jsi 5D, takže je to obráceně. Takže já ho odmítnu za ten čin, a tehdy se nespojí z mé strany toho útočícího člověka, to Vědomí. Ale když on bude mít soucit s tím mým tělem, co já jsem mu udělala a nebude mu to jedno, tak z jeho strany to Vědomí bude spojené. Já ho roztrhnu, on ne. To znamená, že já jsem útočila sama na sebe na hmotnou složku. Jeho hmotná složka nebyla zainteresovaná do hry. Ta tady vlastně není. Takže takhle to je. To znamená, že když vy máte odpor, tak si škodíte. Jste ve fázi hmoty, jste dostřelitelní a pozor, opakují se vám věci. Když budu říkat proslov na první čakře, budeme říkat třeba první čakru, tak říkám, a dobře poslouchajte, Otče, prosím odpusť mi, tady teď ještě doplním, to je moje vlastní Vědomí, že já jsem Otec. Já sama sebe žádám, jo. Pozor, nežádám Boha, žádám sama sebe, svoje Vědomí. Tedy, Otče, odpusť mi odpory těla mého jména, za které jsem se považoval a tyto odpory jsem si přivlastnil v domnění, že jsem tímto tělem. Ale já jsem Vědomí celé planety a tedy já jsem si zvolil osud této hmotné jednotky s mým jménem a i všechna činnosti mého vlastního Vědomí, které se obalilo zdánlivě druhými lidskými těly a přišly mi tyto činy udělat právě proto, aby mi dali další šanci pro to, abych já konečně svým tělem neodporoval. Tehdy se vše zastaví, takže vidíte, vy převlečení za druhé lidské tvory si činíte činy sami sobě. A budou vám je tvořit do té doby, dokud budete mít odpory. Toto jsou pravidla jednoty.

Ahoj Ivanko, mám čtrnáctiletou vnučku, která mívá depresivní nálady. Je na ní znát, když má nějaké starosti, např.: písemky ve škole. Sedí, kouká do jednoho místa, je smutná, vypadá jako bez života. Vždycky byla klidnější než její o tři roky mladší sestra. Učí se dobře, dělá předsedkyni třídy, v rodině dcery jsou někdy starosti a jindy radosti jako všude. Dozvěděla jsem se, že se před rokem sebepoškozovala. Škrábala se na rukou kružítkem, což dcera řešila s třídním učitelem. Přednášky neposlouchá ani dcera, ani vnučka. Mohu jí já jako babička nějak pomoci, aby tolik nepropadala melancholii až depresi? Děkuji, XY.

Ano, tady je vidět, že sama sebe trestá, to znamená, že se považuje za špatnou. Tady někde si prohlédněte děje a snažte se s ní hodně mluvit, zjistit. Vytáhněte ji do přírody.

Pokud tedy samozřejmě bude chtít. Pozor, netlačít moc na pilu, musíte opatrně. Zjistit, co se jí odehrává, co vidí, proč se vidí jako horší. Ale nenápadně, musí začít sama. Budete muset mít trpělivost. Teprve tehdy jí budete vysvětlovat... Já si pamatuji, jak jeden z mých vnuků kdysi dávno začal nerozumět matematice. A pozor, on se styděl to té rodině přiznat, že nerozumí matematice. Takže nešel za tou mojí dcerou, která je obrovská matikářka. Zkrátka to tutlal, protože se styděl za známky, které najednou dostával. A teď pozor, začalo se to stupňovat. A ona mi potom volala a říká mi: „Mami, on se chová nějak divně, já nevím. Poslední dobou furt chodí na záchod a zvrací.“ Říkám: „Hele, to se mi nelíbí, to se nějak vyvine. Počkej si chvíli, ale on tam něco schovává.“ Ano, dostal hodně špatných známek, najednou se to nakupilo. Pozor, do té doby premiant třídy. Takže byl zvyklý na to, že dělá věci dobře a najednou to bylo jinak. Teď se bál to té rodině říct, že je něco špatně. Přitom oni by to neřešili, oni by si s ním skutečně sedli a učili by se. Ale on záměrně nechtěl být za špatného, nebo za horšího. Takže se to kupilo. Jenže čas kvačil a přišlo vysvědčení. A najednou známka strašná. A on se to i bál zase doma říct, protože když se cokoliv odehrávalo, tak bylo všechno v pořádku. Ale hlavně, on v té době už vždycky říkal... Lucka říkala: „Hele, dej mi žákovskou knížku.“ „My jsme ji dali na kontrolu.“ A furt něco bylo, takže žákovská knížka nebyla. Takže na obě dvě strany bylo jakoby všechno špatně. Učitelé si mysleli, že rodiče jsou takoví, co se nezajímají a oni si o učitelce mysleli: hele, ona je nějaká divná, ta se o ty děti asi nestará, špatně je učí, žádné známky nemají. No jo, jenže vysvědčení přišlo a kluk měl špatnou známku a bylo v pátek. Malý přinesl vysvědčení a Giovanni tvrdil, že je vysvědčení až v pondělí. Aspoň uhrát ty tři dny. Hele, ale pak už byl na tom záchodě furt, protože to provalení se blížilo, že jo. Samozřejmě že... A teď teda, teď byl šok. A pozor, tenkrát Lucka zasáhla, ona je úžasný psycholog. Říkala: „Už jsem viděla, to už teda bylo přes míru, kdy otec, který by na něj v životě nesáhl, chtěl fakt sundat pásek, tak jsem zasáhla. Říkám: jdeme! Zavřela jsem se s tím mým synem do ložnice, tam jsem si proti němu sedla se skříženýma nohama a říkám mu: ty pitomče, víš, proč jsme tady? Abychom se něco naučili. To znamená, že je logické, že něco neumíme, abychom se něco dozvěděli. „Aha!“ Hele, do týdne se to doučil, a pak bylo všechno v pořádku. Ale musel si na to přijít, takže to nebylo špatně, že se tak choval. On si musel přijít na to, že když něco neumí, je to přirozená vlastnost člověka. A že se k tomu dopídí a že si to najde a že klidně může někomu říct, že něco neumí, že to není špatně. Je to dobře. Takže, mluvte s ní, ptejte se jí proč, dejme tomu... existují různé nenápadné otázky, kdy se dozvíte... A pozor, jakmile uvidíte i její reakci na běžný svět, tak jak půjdete tím životem, kde uvidíte pesimismus, tak se to naučte doplňovat lepším, optimistickým pohledem, aby ona zjistila, že to jde tak vidět. A pomalu krok za krokem se to bude narovnávat a samozřejmě zlepšovat.

Prosím o názor. Jak vy vnímáte současnou komunikaci lidí v soukromém a zejména pracovním životě.

To je různé. Víte co, vy se pohybujete každý, i když jste tady jako hejno, ale je to nastavené, máte každý vstup do určitého kolektivu. To není náhoda. Takže jsou tam vždycky v tomto stavu zástupci všech tříd, kteří tam mají v tom samozřejmě ději zahrát své role. To znamená, že někdo komunikovat umí, někdo se bojí, někdo nechce, odmítá,

schovává si svoje prožitky. Víte, když budete mít už narovnanou morálku a budete skutečně soucítit se všemi, tak nebudete druhým dělat záludnosti, ani nemorální věci. A tehdy o sobě můžete říct cokoliv. Ale člověk, který nebude tohle mít, nebo vyjde z rodiny, kde bude na tu rodinu útočeno z nějakých stran... Ta rodina toho člověka vychová, on to neumí, tak se automaticky bude chovat jinak, bude uzavřenější, neřekne věci. Bude mít strach, že když něco na sebe prozradí, tak mu bude něco vykonáno tím světem. Takže, prosím vás, mějte soucit s tím okolím, nechte ty lidi. Hodně lidí otvírá to, když sami na sebe řeknete úplně všechno. Ale to už jsem kdysi vyprávěla. Mně jedna kolegyně ještě na zubárně řekla: „Ty na sebe řekneš úplně všechno.“ Já říkám: „Ano, ale za prvé mám čisté svědomí a za druhé, když všechno řeknu, tak nikdo o mně nebude šťourat věci, které jsem neřekla.“ To nabádá to okolí ke zvědavosti a teď různě se... A já jsem pak zjišťovala, že jsem se vždycky dozvěděla i o těch všech lidech všechno, aniž jsem to chtěla. Oni byli hodně zvláštní. Tam bylo hodně lidí, nás bylo sedm v jedné místnosti a tam byli někteří ti lidé tak strašně zvědaví, že i vysílali rodinné příslušníky na určitá místa, aby se dozvěděli, kdo, kde, kdy, kam jde. Já, když jsem se to dozvěděla, tak jsem byla tak překvapená, a pak paradoxně se mi dělo to, že úplně náhodný člověk mi řekl o někom z té skupiny něco a já jsem to věděla, ale já jsem jim to samozřejmě neřekla, že jo, abych to na něj prozradila. Takže tam zjistíte, že co se dozvědět máte, se dozvíte, to co je pod vaší zvědavostí, abyste vlastně narušili něco ve svůj prospěch, pozor, vždycky je to nějaká vypočítavost. K čemu zvědavost? K čemu? Zatěžuje vás to, láká vás to někde to zneužít, nebo někde něco pustit. Bacha na to. Pak se vám to bude dít. Takže ti lidé se vlastně dostávají do situací, kdy sklízí své předešlé činy. Vy se máte starat sami o sebe, o svoji vlastní komunikaci. Takže tady je důležité, abyste si všímali sami sebe. Tak jak se chováte vy. Jakmile budete pokračovat v čistotě, nebudete kritizovat chování a komunikaci druhých, pak bude kolem vás všechno jakoby umírat a opravdu se to vyčistí. Jakmile budete mít proti tomu odpory, že jsou takoví a makoví, bude se to stejně pořád kolem vás někde dít. To je vaše tvorba. Duch je nastaven na to, aby prohlédl, takže vy všechno konáte sami sobě. Pozor, zdánlivě i komunikace druhých lidí.

Teď jsem vám před chvílkou řekla vlastně prohlášení na první čakře, tam to je vidět. Vy jste Vědomí i těch druhých lidí, takže jestliže vám tam zobrazují závadné komunikace, jste do toho zapasována, protože jste blízko těchto věcí. Hlídejte si to.

Kde vidíte příčiny různých komunikačních šumů, které vznikají i přesto, že se vy snažíte o zcela jasnou a průhlednou kooperativní komunikaci?

Ano, teď už jsem to vlastně vysvětlila. Jakmile budete něco hodnotit jako něco závadného... Budete s tím muset počítat a nemít k tomu odpory. Zůstaňte si v rovině morálnosti a snažit se o objektivní pohled. Ale pozor, silné ego, a to je vidět, kdo jste na facebooku, tam i když někomu odpovíte úplně čistě, opravdu v Jednotě, je tam silné..., ten člověk to nevidí, neslyší, považuje to za útok, je to obrovsky těžké. A teď pozor, když ho zkritizujete, furt se to opakuje. Nesmíte, on za to nemůže. Vědomí toho člověka má být ještě oddělené. Hodte to za hlavu.

Mohla byste poradit, jak předejít komunikačním šumům zejména v kolektivu lidí, se kterými musíte nějakým způsobem komunikovat a spolupracovat?

Ano, musí vám to být jedno. Vytrvejte. Vytrvejte, buďte v klidu, nekritizujte to. To už je taky komunikační závada. Je to tak, jak to je. Nebojte se. Já jsem třeba zažila spoustu věcí, které opravdu vypadaly, to jsem vám kdysi vyprávěla ten příběh s tím primářem tenkrát, jak jsem dostala ty odměny. A kdy jsem vypadala opravdu jako darebák, i když jsem nic neudělala a můj tatínek taky ne. A kdybych je vevnitř v sobě zkritizovala... Ne, já jsem věděla, že ono to tak z vnějšku vypadá. A nemohla jsem každému jednotlivému, tam bylo 64 jen laborantů, natož lidí v dolní zubárně, kde byli doktoři a sestry, vysvětlovat, že tomu tak není. Ta zubárna byl obrovský kolos. Takže já jsem byla v té chvíli za darebáka a bylo mi to jedno. Než byste vysvětlovali... a čím víc byste tlačili na pilu, tím víc by vám ti lidi nevěřili. A to ego by jim našeptávalo: hele, ona má fakt špatné svědomí. To nevysvětlíte. A tehdy, když jsem tam stála v tichosti, táta podal vysvětlení, že mi opravdu nedal o tři stovky navíc, se najednou v tu dobu, kdy tam byli úplně všichni, otevřely dveře a ten primář vešel a říká: „Co se to tady děje?“ Jak to, že Adamcová má čtyři stovky? Není nejlepší laborant. On říká: „To jste měli přijít za mnou. Ona jediná, anonymně jako člověk, který dělal práci číslo to a to, a podívejte se, že to dělala ona, udělala dobrovolně práci. Všichni ostatní jste to odmítli a pan ředitel OÚNZu anonymně pro člověka, který dělal tuto práci a udělal ji dobře, poslal tři stovky navíc. A bylo všechno vyřešené. Žádný komunikační šum už nebyl. A já jsem nemusela udělat vůbec nic. Ale kdybych v sobě bouřila, tak se tohle nestalo. Ale tohle bylo připravené. Jo, tohle je připravené.

Lze vůbec komunikačním šumům předejít?

Ano, být v pohodě, ať se děje cokoliv. Jenom pokorou, bez negativních emocí.

Moje snacha dělá reiki, mám se od ní nechat masírovat? Děkuji, Vlasta.

Podívejte se. Vy se nemusíte bát ničeho. Správný reikař by se měl zeptat, když už to reiki dělá, jestli chcete, nebo nechcete. Nějaké zasahování. Jestliže vám nabídne masáž, měla by jenom masírovat, ale nic tam nepouštět. Jestliže jí to člověk, který leží na tom stole, nedovolí, a pozor, jste bez strachu, jste bez odporů, že do vás něco posílá, tak ona i kdyby poslala, tak to do vás nepřijde. Pozor, odrazí se to a je to proti ní. Takže pozor, vy jí smíte říct – ano, namasíruj mě, ale nechci nic opravovat. Je to vaše právo. A pak se ukáže, jestli to pochopí a bude to respektovat, anebo to poruší. Ale pak už je to jen na její straně. Pozor, neovlivníte její vývoj, to znamená, když to neudělá vám, může pak masírovat někoho jiného a udělá to někomu jinému. Takže nemá smysl snachu v tomto smyslu zachraňovat. Ona potřebuje pochopit, že dneska když takhle na někoho něco posílá, že dopady přijdou na ni. A těm lidem se to děje. Bude se jim to dít v době, kdy jsou připraveni na odchod s bílé magie. Pokud by ještě měli nějaký čas pokračovat, dělat tyto věci a nabírají ten odpor, který pak má jednou prasknout. Třeba, dejme tomu za rok, za dva, nebo za čtrnáct dní, to je jedno, tak se jim to ještě dařit bude, ale do vás

se to netrefí, když to nechcete. Takže se nebojte. Každý jste opravdu netknutá jednotka. Ale musí vám být všechno jedno. To je někdy těžké, že jo, žít tu praxi, já vím.

Milá Ivanko, je možné u vás získat světelný kořen na pěstování? Děkuji, Jana.

Ano, ale až za rok. My to máme vlastně teprve rok a příští rok na jaře budeme ještě přidělovat bedny. Teď máme pět beden, takže budeme mít i pacibulky, které si pak předpěstujete, a pak si z toho vlastně vypěstujete sadbu. Nebo nějaká ta sadba bude. Ale teprve se to bude pomalu jakoby vzrůstat, protože se chceme skutečně stát i farmou, která bude vlastně světelný kořen pěstovat i pro vás k jídlu. Nebudeme se určitě účastnit toho procesu sušení, ty výrobky jsou výborné od toho Ralfa Rösnera, nicméně pro nás by to bylo veliké zatížení a museli bychom mít dalšího zaměstnance, který by dělal jen to. Dále je balení, produkce... je to strašně obtížné a na to už musíte mít nějaká razítka od úřadů a hygienu a takové věci. Takže ne, ale něco jiného, když se to pak prodává jako plodina, nebo zelenina, takže to jde, ale až příští rok, teď ještě ne. To už je za pár.

Milá paní Ivanko, prosím o váš názor na čtení z palmových listů, dá se tomu věřit? Děkuji, Šárka.

Ano, tam je zapsáno všechno. Akorát systém palmových listů a všechno, co se kolem toho odehrává, je ještě v úrovni bílé magie. Tam se ještě považuje za možnost ovlivnit ten děj. A to není pravda. A za druhé oni na tom docela dost vydělávají, což je taky docela jakoby na pováženou. Ono se v té Indii vůbec dějí neuvěřitelné věci. Já jsem nedávno viděla v nějakém dokumentu. Tam se teď postavila socha. Obrovská socha, která stála, ty jo, teď nevím, strašně hodně set milionů, snad i miliardu, že jo. Nebo několik miliard dokonce. Já vím, že to byla strašně velká suma. A teď si vezměte, místo té sochy, kdyby nakrmili ty své hladové krky, ty děti. Takže vidíte, jak v této oblasti, byť byla považována za... Ano, tam byl ten buddhismus nastaven správně, to je velice správné místo, ale zase je to vývojová fáze, která už zaniká, odsloužila si na této planetě, dobře posloužila a teď se tam dějí takové výkyvy. K čemu socha? Lidé potřebují být nasycení, ten stát se o to má starat. On selhává. Ta svatost, která je vlastně chápaná v úplně jiné pozici, je pro něj důležitější.

Naše čtyřletá dcera má dva roky zvětšenou levou krční mandli. Co můžeme, prosím, s manželem udělat pro to, abychom dceři pomohli krční mandli opět zmenšit?

Tady, prosím vás, bude u té holčičky zádrhel... Kolik jí je? Čtyři, dva roky. Tady bude nějaká nedokonalost v komunikaci. A pozor, protože je takhle malinká, tak můžete mít i v rodině. To znamená i rodiče, a nebo, pozor, rodiče s prarodiči. Tam někde může být nekomunikace směrem do hmoty – s někým. Nebo špatné vysvětlování. Tam jsou různé varianty. Zkuste se podívat, vyhledat si, kolik těch variant v té komunikaci tam je. Tam je: přílišné mluvení, nemluvení, kritika, občas slovní útok, může tam někde být nějaká nerovnost, někde v rodině, kde to to dítě vidí. A pozor, ono je v tomto stavu dvou

let ještě božské. Už má sice ego, kolem druhého roku se vyvine pocit Já, do té doby ty děti některé, ty jsou kouzelné, o sobě mluví jako třeba, když bude Pepíček, tak: Pepíček šel a udělal... o někom jiném, ano. To Vědomí se takhle cítí. Jakmile se poprvé řekne Já, tak už je to hotové. Hi, hi. Už si to nesete tu oddělenost. Takže do té doby, když jsou ještě čisté, což u některých dětí bývá ta napojenost ještě i k matce víc, jako k hmotě prapůvodní, bývá až do šesti let. U každého dítěte je to trošku jiné. Pamatují si věci, a pak se to uzavírá jakoby velice rychle. Takže si zkuste prohlédnout s kým se mluví, je to osoba, je to do hmoty. Pozor, je to dobré, to zjistit. Žádné study, žádné sebekritiky, to je jen potřeba změnit, nic jiného nemusíte.

Drahá Ivanko, prosím, nezlob se, že píšu, ale vyburcovalo mě Ústí. Jedné paní jsi odpověděla, že to, co ji sužuje, vychází z pocitu, že bude dělat věci špatně. V tom jsem se poznala. Radíš dělat vše ráda, cokoliv to bude. Nevím ale, zda správně chápu tuto situaci. V dubnu jsem nastoupila jako kosmetička do lázní. Neměli pro mě práci, a tak řekli, že musím dělat masáže. Nemám vzdělání, řekli teda, ať se to naučím z videí na youtube. Po dvou dnech už jsem jela. Dělam dvanáctihodinové směny.

No tě prdel.

Za den kolem osmnácti masáží po třiceti minut a hodinu a půl.

To je neskutečné. Ta má atomový pohon.

Někdy všechny víkendy až pod pohružkou za minimální mzdu. Nestěžuji si, přijímám to, ba jsem ráda, že mám práci, což ale neznamená, že nemám okamžiky, kdy to na mě na chvíli nepadne. Po dvanácti masážích ale bývám totálně vyčerpaná, bez přehánění až mdloby. Měřím 153 cm a vážím 50 kg. Masíruji i chlapy, na které ani nedosáhnou. A začaly zdravotní problémy.

Výborně, ta nemoc vás vždycky zastaví.

Řešení: a) Mám zůstat? Nechci utíkat ze situace, i když bych ráda odešla. Nejsem masochista, ale protože mi osud sám nenabídl žádnou alternativu, беру to tak, že jsem si to vybrala a mám, co si zasloužím. Navíc ráda komunikuji s lidmi, často jim prý pomáhám, děkují mi, dostala jsem děkované smsky, dokonce dopis klasickou poštou. Řešení b) Mám se postavit sama za sebe na vlastní nohy? Stále mě napadá, co když se mě osud snaží dotlačit, abych se konečně začala bránit a vážít si sama sebe a vrátila se k podnikání, které jsem opustila kvůli strachu, že budu dělat chyby. I když mám spoustu nápadů i s odezvou, tak když se do toho chci pustit sama za sebe, úplně mě paralyzuje strach a bojím se cokoliv udělat. Mám se naučit to překonat? Napadá mě, že správně je A i B a že záleží na mém rozhodnutí, pak ale musím brát to dobré i se špatným. Také už je jasné, jak to dopadne. Takže mě vlastně zajímá, jak to vidíš ty

jako člověk, kterého si nesmírně vážím, ne jako Iva – fenomén 5D. Prostě jen, co by dělala Ivanka, člověk, v té situaci. Zvolila by A nebo B? A ještě prosbička: Podle pracovní smlouvy nesmíme nikomu sdělovat nic o tom co se tam děje.

Do prdele, já jsem si to nepřečetla až do konce. Smích.

Pokud bys chtěla můj dotaz využít pro ostání, tak prosím bez konkretizujících podrobností.

Dobrý, ještě jsem nic neřekla, dobrý.

Když neodpovíš, má to tak být. Vlastně, i když ti píšu já a vlastně tě tím „otravuji.“ A ty možná ani nebudeš mít čas na přečtení, je to pro mě nádherná a vzácná chvíle, kdy se cítím jako bych byla ve tvé skutečné přítomnosti, což je magnetický zážitek. Děkuji ti, že jsi tu s námi. Děkuji za vše, co s těmi, co ti pomáhají, pro nás ostatní děláte, jste jako živá voda. Dlouho jsem tě neviděla, nevycházelo to a nebyla potřeba, ale teď už mám lístky do XY-nu (neřeknu – IA) a strašně se těším. Děkuji, krásné podzimní dny a těšení se na Vánoce.

Já bych zvolila určitě... Takhle, kdybych byla na tvém místě. Měla jsem 50 kg a 153 cm, tak bych rozhodně nedělal 12 hodin a nemasírovala bych tak strašně hodně, protože vím, že by mě to zabilo. To nemůže vydržet ani atomová elektrárna. Takže já bych zvolila odejít buď do soukromí, začít masírovat doma a řídit si to a korigovat. Ti lidi za tebou půjdou, když to děláš takhle dobře, když ti píšou děkovné dopisy. Úplně v klidu. Pozor, a budeš děkovat za to, že když jsi neměla odvalu jít do soukromí, tak že tě tahle krásná, rádoby blbá zkušenost, vyhodila, protože ona je dobrá ta zkušenost. Hodně lidí nemá odvalu, má strach z toho, že teda jim to nedopadne.

Proč? Zkuste to. A nebo je další varianta ještě, že bych se vrátila do toho svého podnikání a znovu ten strach neměla. Ty nemáš mít strach ani z masírování v soukromí, ani z jiného podnikání, protože to potřebuješ zkusit. Takže, neřeš to, krásně tě to vyučilo, dostala jsi se vlastně tam, kde jsi měla být.

Dane, ty už kejváš, vid'?' Tak já už taky budu kejvat. Mějte se hezky, bylo mi s vámi fajn jako vždycky. Já mám ráda váš smích, to mě strašně těší. Takže někde zase na viděnou, na slyšenou, na chechtanou. A mějte se hezky! My teď musíme rychle opustit sál, protože tady se bude promítat, tak ať z toho taky něco mají a ahoj!